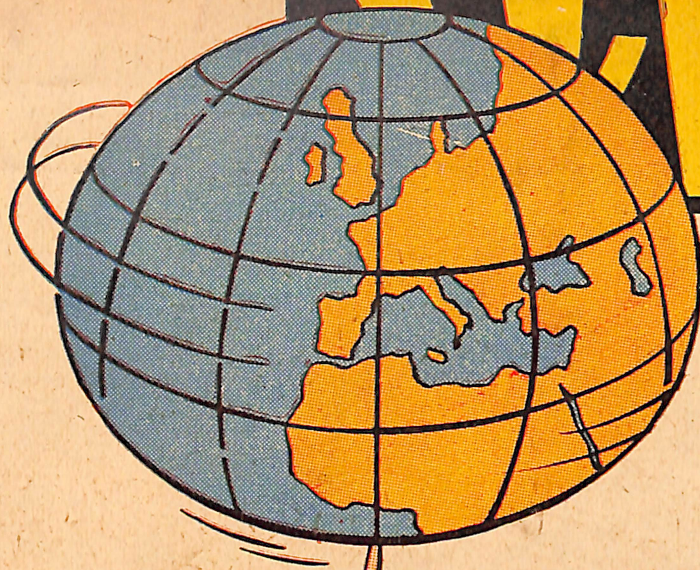
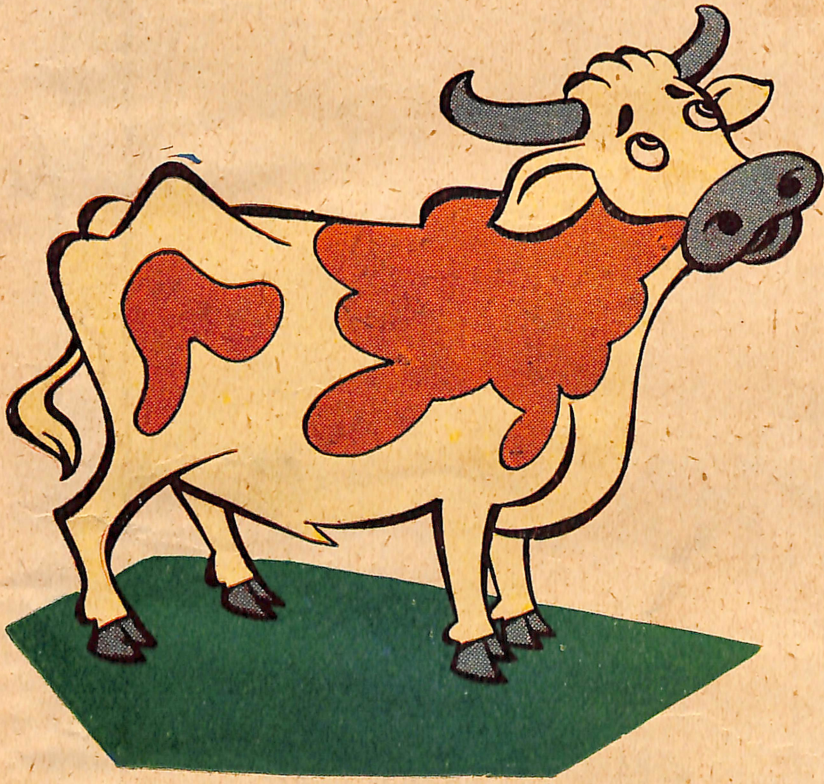
102

kbaba

Keeler — Profumo skandalı dünyayı yerinden oynattı.» — Gazeteler —

Christine Keeler — Nasıl, sen boynuzunun ucunda böyle döndürebilir misin ?

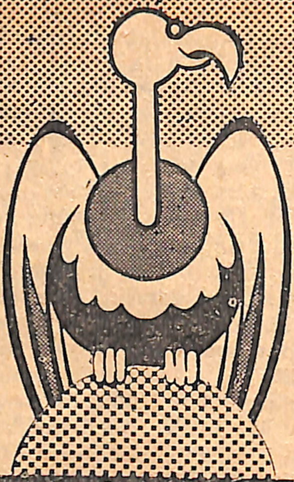
Yılın üçüncü çekilişine
katılabilmek için,
son para yatırma tarihi
19 Temmuz Cuma günüdür.
Acele ediniz.
Bu çekilişte: Ankarada
10 Apartman dairesi,
1 adet 100.000 lira,
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri.
Türkiye İş Bankası
en fazla ikramiye veren
bankadır.

Çekiliş: 18 Eylül

Faal - 4932 - 165

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

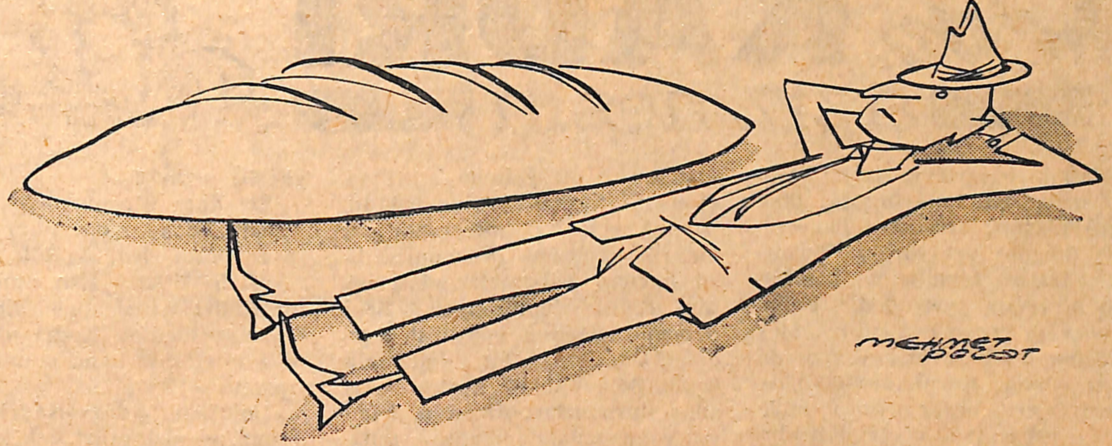
*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 102
11 Temmuz 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Ekmeğe zam yapıldı. — Gazeteler —

Yeme de yanında yat!

Yok Olan!

Tarık'ın meşhur sahnesini bilirsiniz. Kendi kendine söylenir:

— Endülüs hükümdâranının hazineleri içindesin Tarık!.. Sen nereden gelip nerede durmuşsun?.. Azimetin ne tarafa?..

Son günlerde ben de Tarık'laşmaya başladım:

— Sen nereden gelip nerede durmuşsun?.. Azimetin ne tarafa?..

Ama ben bunu yalnız kendime değil, kendimden çok başkalarına, sayın politikacılarımıza, sayın büyüklerimize soruyorum:

— Azimetin ne tarafa?..

Atatürk, Anadolu bozkırında yerleştiği zaman etrafında kaç aydın vardı? O günküleri birkaç elin parmakları ile sayabiliriz. Bunların hepsi Büyük Millet Meclisinde, Atatürk'ün baş hizmetindeydiler. O büyük ışığın altın çevresinde dönen âşık pervanelerdi onlar!

Bugünkü Türk aydınlarını öyle birkaç değil, beş on değil, bir kaç yüz elin parmakları ile zor sayarsınız. Ama, söyleyin bana, bu güçlü ellerin kaç tanesi kaderimizi avucunda tutuyor?

Hafızamın tozlanmış yapraklarını şöyle çeviri çeviriveriyorum. Yalnız düşünce dünyamızdan, yalnız duygu dünyamızdan, yalnız basın dünyamızdan toplanmış değerlere bakınız: Abdülhak Hâmit, Yahya Kemâl, Hamdullah Suphi, Yakup Kadri, Falih Rıfkı, Celâl Sahir, Yunus Nadi, Celâl Nuri, Ağaoğlu Ahmet, Ahmet Rasim, Samih Rıfat, İbrahim Alâattin, Ruşen Eşref...

Türkiye'nin bu seçme insanları onun ölümünden sonra birer birer politika kadrosundan elenip gittiler.

Bugün yeni bir seçim olsa, bu kadro, ölenleri ve kalanları ile hangisi — Vatandaş oyu bir yana — partizanlar oyu ile seçim listesine girebilirler?

Geçen hafta Devlet Tiyatrosunun İstanbullulara çektiği sanat ziyafetinde bulundum: Öp Beni Kate'de...

Gece yarısı eve döndüğüm zaman gönlüm neşe, avuçlarım sızı içindeydi. Hiç şüphe etmiyorum, o gece en az bin kadın, en az bin erkek, yataklarında gözleri, gönülleri, avuçları bu mutlu sızı içinde uyanıktılar.

Dekoru, ışığı, müziği, sesi, baleyi, hepsini, herşeyi bırakıp bir tanesinin üstünde duruyorum: Yalnız Sevda Aydan'ın perde sonu o çizgi çizgi selâmı, sanatın zarafet, zarafetin sanat oluşu idi. Türkçe bilmeyen bir Avrupa aydınına bu selâmı gösteriniz, vereceği cevap şu olacaktır: İşte büyük bir sanatkâr!..

Şimdi isimlendirmeyi size bıraktığım o miting yaygaracılarını kuyruklarından, o kürsü kargalarını kanatlarından tutup bu sahnenin karşısına getiriniz ve sorunuz:

— Efendi! Sen bu insanlara lâyık politikacı mısın?

Balıkçılarımız dünyanın en geri araçları ile avlanırken, Avrupa topluluğunda, bir Türk, balıkçılık uzmanıdır.

Topraklarımız çölleşirken, bir Türk ziraatçisi, geri kalmış milletlerin tarım kalkınma plânlarını hazırlıyor.

Amerika'da dünyanın en genç profesörü, Oktay Sinanoğlu, bir Türktür.

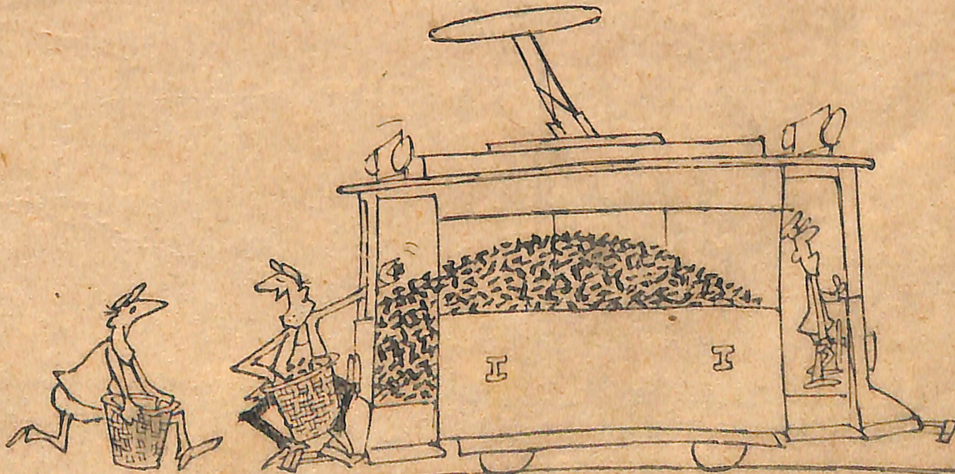
Leylâ Gencer'ler, İdil Biret'ler, Ayla Erduran'lar, Suna Kan'lar, artık yurdumuzdan mevsim mevsim uçup giden göçmen kuşlar gibi geçici dünya sanatçılarıdır.

Her şeyimiz var: Kafa ve gönül insanı olarak her şeyimiz, her şeyimiz, her şeyimiz...

Yok olan mı?.. Onu, 10 Kasım 1938 sabahı, saat dokuzu beş geçe Atatürk'le beraber kaybettik.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Tramvaylar artık kömür taşıyacak... — Gazeteler —

— Getir ulan küfeyi.. bu doldu!

Başbayağı Bir KADRİ

aziz nesin

Kafamı toparlayıp da bu olanlar nedir, bir düşüneyim diye içeri girdim, oturdum. Pencereden dalgın bakıyorum dışarıya... Halam kızının evi kasabanın bir sapa yerindedir, önünden gelen geçen pek olmaz. Her nedense o gün, evin önü vızır da vızır işliyor. Kasabanın delikanlıları üçer beşer evin önünde aşağı yukarı volta atıp, benim önünde durduğum pencereden yana bakıyorlar.

«Abla bir iş var, nedir söyle, evin önü adam doldu, hepsi de eve bakıp bakıp konuşuyor» dedim. Halam kızı «Helbet bakarlar, kasabanın en hanedan kızını alacağın duyuldu, bakmazlar mı...» dedi. Derken kapı çalındı, halam kızı kapıya çıktı. Ben de pencereden gözlüyorum. İki delikanlı halam kızına «Kulüp adam almaz oldu, Kadri Bey gelmiyecek mi, herkes onu bekliyor» dedi. Halam kızı «Yorgundur, yarın gelir» diye adamları savarken koştum kapıya: «Neymiş bu kulüp yahu, gelelim de görelim» diyerek papuçları giymemle sokağa uğradım. Nerelerden çıktılarsa, bir kalabalık toplandı çevremde, beni ortalarına aldılar. Sırtımı sıvazlıyarak, koluma girerek, hoş geldin diyerek beni kulüp denilen yere götürdüler. Kapıya varmamızla, orda birikmiş kalabalık beni sallasırt edip havaya kaldırmaz mı! Gıdıklanırım bir yandan, şaşırmışım öte yandan... «Ulan etmeyin uşaklar, bu ne belâdır başıma gelen!..» diyorsam da, onların «Yaşaaa!.. Varoool!» diye bağırıp çağırmalarından benim sesim duyulmuyor. Beni parmak uçlarında taşıyarak merdiveni çıkarttılar, bir salona soktular. Salon dolu, ayakta sıkış sıkış duruyorlar. Alkıştan, bağırıp çağırmadan ortalık yıkılacak. Yanımda dinelmiş, beni koltuklayıp duran adama: «Arkadaş, bu ne dalgadır anlamadım, bir yanlışlığa uğradık besbelli. Ben hükûmet adamı filân değilken bu gösteri de neyin nesi?» dedim. Adam gülerek «Eksiğimizi, kusurumuzu bağışlayın. Biz sizi otobüsle gelir belliyerek bütün gençler yolunuza çıkmıştık ya, siz taksiyle gelmişsiniz» dedi.

«Bre kardeş, ben sana onu sormuyorum, bana yapılan bu yücelti nedir?»

«Siz koca bir memleketin bir Kadri'si olasınız da, bunu da mı yapmıyalım size? Az bile...»

«Allah Allah... Ben bunca yılın Kadri'siyim, böyle bir ağırlama görmedim. Kadri olmakla ne olmuş? Siz bana şunun doğrusunu söyleyin...»

«Doğrusu budur; Kadri olduğunuzdan sizi oturtacak, koyacak yer bulamıyorum.»

«Sizin burada Kadri adında hiç mi adam yok?» Adam bu soruma güldü. O sırada kahve fincanını elime tutuşturdular.

Kendi kendime «Buralılar herhalde adı Kadri olanı sayıyorlar. Belki de Kadri adını uğur denemişler de ondan beni yüceltiyorlar böyle» diyorum. Her bir memleketin ayrı bir göreneği var.

Derken, kalabalıktan bir delikanlı,

— İngiltere'yi yenebilecek miyiz Kadri Ağabey? dedi.

İngiltere'yle aramızda savaş çıktı da haberim mi yok? Biz İngiltere'yi neye yenecekmişiz?

— Yeneriz Allahın izniyle... dedim.

— Demek yeneriz!..

— Şüphen mi var... Helbet yeneriz, İngilizin lâfı mı olur... Bizdeki bu iman kuvvetiyle Rusu da yeneriz, Amerikayı da ve de hattâ Arnavudistanı da!..

— İngilizlerin tekniği kuvvetli diyorlar da...

— İman kuvvetinin karşısında teknik kuvvet para etmez kardeşim. «Allah Allah...» deyip bir yürüdük müydü, senin İngiliz dediğin, korkudan tekniği, papucu bırakır da kaçar.

Başka biri de,

— Beyoğluspor'a o şahane golü nasıl attığınızı anlatır mısınız? deyince, bunların benimle iyicene alay ettiklerini anladım. Ulan, biz şu İstanbul'un taşını toprağını bunca yıl boşuna mı çiğnedik be... Karşımdaki seninle dalga geçti mi, hiç kızmıyacaksın; bir kızdın mıydı üstüne üstüne varırlar ve de adamı cinifrit ederler. Ondan ötürü pişkinliğe vurup sırıtarak,

— Atarız evelâllah... Daha o gole gelesiye, haddimiz olmıyarak, biz ne goller atmışız... dedim.

— Bu sene de şampiyon olacak mısınız?

Hıı, bunlar alayın tadını kaçırdılar artık.

— Şampiyonluk, torbada keklik... dedim.

Bakarsan bir adama benzeyen herifin biri,

— Bir hâtıranızı anlatır mısınız? deyince,

— Bana müsaade baylar... Yarın görüşürüz... deyip yürüdüm. Bırakmıyorlar ki... Ardıma takıldılar, alkış, yaşa, varol bağırmalarıyla beni eve getirdiler. İçeri girince halam kızına,

— Abla bu ne rezilliktir, hiç anlamadım... dedim.

Halam kızı,

— Sen şimdi onu bunu bırak da çabuk hazırlan, tazeden tıraş ol, yemeğe çağrılıyız... dedi.

— Nereye?

— Kaynatagillere...

— Abla, sen de dalga geçiyorsun ben gariple. Ne kaynatası yahu...

— Gidince görürsün, sen hele hazırlan çabuk... Geç bile kaldık, sofrada beklerler, ayıp olur.

Kör cileti bardakta biledimse de gene de suratımı çizik, bere, kan içinde bıraktım, tıraş olurken. Halam kızı kattı beni önüne, haşahuzurdan kaz güder gibi, bir eve götürdü. Nasıl anlatsam size bilemem ki; evin içi hep halı, kilim, seccade... Ve de içerde, ak sakallısından yok sakallısına kasabanın adam sırasına katılmış tüm erkekleri toplanmış. «Buyur, buyur...» diye

---

Esnaf işsizlikten şikâyetçi. — Gazeteler —

Yazısız

ağırlıyarak beni kürt kilimi serili çift döşeğin üstüne oturttular. Hal hatır soruştan sonra, evsahibi olduğu anlaşılan adam,

— Eeee Kadri Bey, dedi, inşallah yerleşirsin de buraya, bizim takımı bir iyi çalıştırırsın, öyle mi?

— Sizin takım da hangisi?

— Bura takımı... Acar Gençlik Spor...

Heriflere silme sıvama söveceğim ama, evine misafir gittiğimizden ayıp olacak. Ya sabır çekip olur molur diye geçiştiriyorum. Derken yemeğe oturuldu. Bir ziyafet ki, padişah sarayında da böyle olur... Yenildi, içildi, gecenin bir vakti eve döndük. Halam kızına,

— Etme abla, dedim, bir bit yeniği var bu işte... Hele söyle; ben bu yaşa gelesiye her yerde horlanmış, her kapıdan savulmuş, her işten kovulmuş bir kişiyken, nedir bu beni göklere çıkardıkları yahu...

— Talih kuşu başına yuva yaptı da haberin yok... Kaynatagil seni çok sevmiş. Kız dersen, kapı aralığından seni gözledi durdu. Kız, senin için ısmarlama gibi gönlüme göre, diyor... Yarın, resmen kızı istiyeceğim.

— Aman abla, olamaz... Ben kızla teketek konuşmalıyım. Bunda bir düzen dönmüş, kızla konuşmayınca karşı karşıya, tövbe, razı değilim.

Halam kızı benimle başedemeyince baktı ki olmıyacak, kız evine gidip, «Asrîlikte âdettir, evlenecek kızla oğlan daha önceden kafa kafaya verip anlaşır, uyuşurlarsa evlenirler. Halam oğlu Kadri de namlı bir futbolcu olduğundan asrîliği iyicene kapmış, kızınızla başbaşa verip bir konuşmak istiyor» diyor.

Onlar da «Aaaa, ne demekmiş... Kasabalı olduk diye, asrîlikte kızımız ondan geri mi kalır... Gelsin buyursun, bir odada kızımızla konuşsun. Yalnız eli eline değmiyecek ve kızımızı zinhar ellemiyecek!» demişler.

Kararlaştırılan günde, kız evine gittim. Beni bir odaya aldılar. Öyle bir oda ki, dört bir yanı başka odalarla ve sofayla çevrili ve de bir yığın insan bu odaların duvar çatlaklarından, kapı aralarından, tahtaların budak deliklerinden içerisini gözlüyorlar. Girdiğim odada dört

bir yanıma baktım ki, duvarlarda gözler pırpır açılıp kapanıyor ve duvarların her yanı boncukla süslü gibi gözlerle dolu... Sözde gizlenmiş gibi, o gözler hep bana bakıyor, resmen bakışıyoruz. Utandım da, başımı tavana kaldırdım; bir de ne baksam, tavanın deliklerinde de fıldır fıldır gözler... Nereye, ne yana bakacağımı şaşırdım. Duvarlarda bir futbolcunun gazetelerden kesilmiş resimleri asılmış: birinde, sağ ayağının altına, gövdesinden ayırdığı düşman kellesi gibi, topu almış, duruyor. Birinde, bacaklarını açıp, uçacak gibi havaya sıçramış, poz poz resimler...

Kız içeri girdi. Gerçekten güzel ve de körpe mi körpe, sarmalara kıyılacak gibi değil... «Eli eline değmiyecek» demişler, kızın elini sıksam mı, diye düşünüp dururken, kız bana elini uzatıp «Hoş geldiniz» dedi. Başım derde girer korkusuyla, parmaklarının ucunu eline değdirip çektim, «Hoş bulduk» dedim. Kız karşıma oturdu. Kimbilir kaç insan, deliklerden bizi dikizliyor, bu kalabalıkta ben kıza ne diyeyim, dilim tutuldu, böylece susuk duruyorum. Kız benden yürekli çıkıp «Benimle başbaşa görüşmek istemişsiniz» dedi. «Hee, istedim, ama yalnız olacaktı» dedim. «İşte yalnızız ya...» dedi. Elimle duvarlardaki gözleri gösterip «Bunları adamdan saymıyor musunuz?» dedim. Kız ayağa kalkıp, eliyle sinek kovalar gibi yaptı duvarlara... Bu işaret üzerine, deliklerdeki gözler kapandı, yani gözkapakları indi, örtüldü.

Söz açılsın diye kıza «Duvarları resimleriyle doldurduğunuz bu adam kim?» dedim. Bunun üzerine kız bir kırıttı, bir kırıttı.. Dudaklarını büze büze, bir de utanmış gibi yaparak «Sizin resimleriniz» dedi.

«Ne? Benim resimlerim de nerden olurmuş... Ben böyle don gömlek hiç resim çektirmedim.»

«Sizin resimleriniz canım... Meşhur futbolcu Kadri...»

Kafama dank etti.

«Aman siz beni hangi Kadri bellediniz... Ben bu futbol işinden hiç çakmam. Bu resimler de benim resmim olmadığı gibi, bu herif de hiç bana benzemi yor.»

Kız bir türlü inanmıyor.

«Nasıl benzemezmiş, tıpkısı... İnkârdan gelmeyin, sizsiniz.»

Haaa, anladım ki kız resmi çıkaramıyor, resimle sahiyi ayırt edemiyor.

«Bu işte bir yanlışlık olduğunu sezmiştim ama, ne olduğunu anlıyamamıştım» dedim «ama şimdi iş anlaşıldı. Ben sizin aradığınız Kadri değilim...»

«Ya hangi Kadri'siniz?»

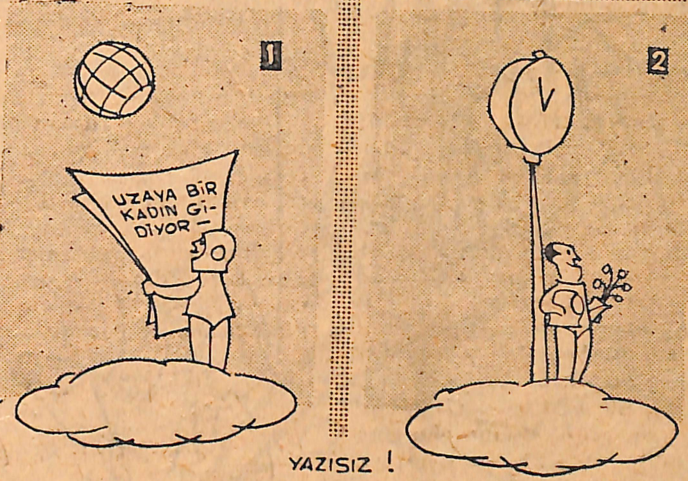
«Ben basbayağı bir Kadri'yim.»

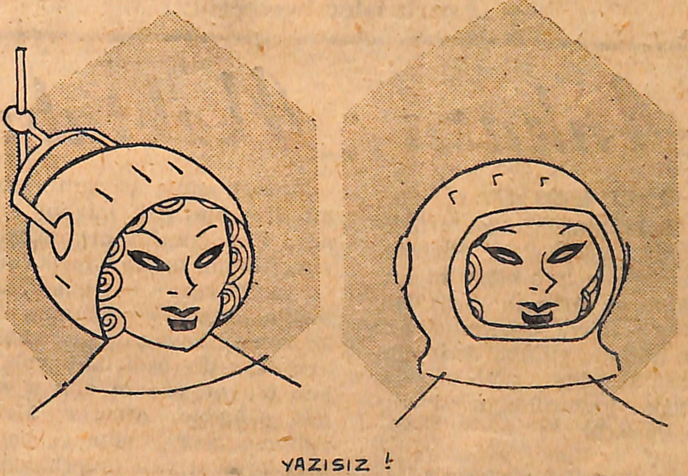
«Dünyada inanmam.»

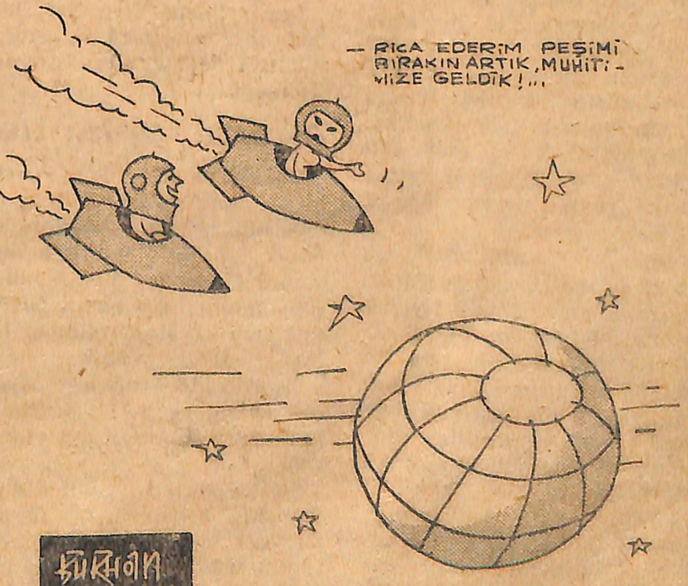
«İster inan, ister inanma... Ben bir basbayağı Kadri'yim. Benimle işte böylecene evlenirsen, evlen... Sonradan, bana kazık attı, topçu Kadri'yim diye beni aldattı deme... Benim seninle konuşmak isteyişim de bundandı; basbayağı bir Kadri'yle evlenmek dilersen ben hazırım. Hadi Allaha emanet ol!» deyip evden çıktım.

(Arkası var)

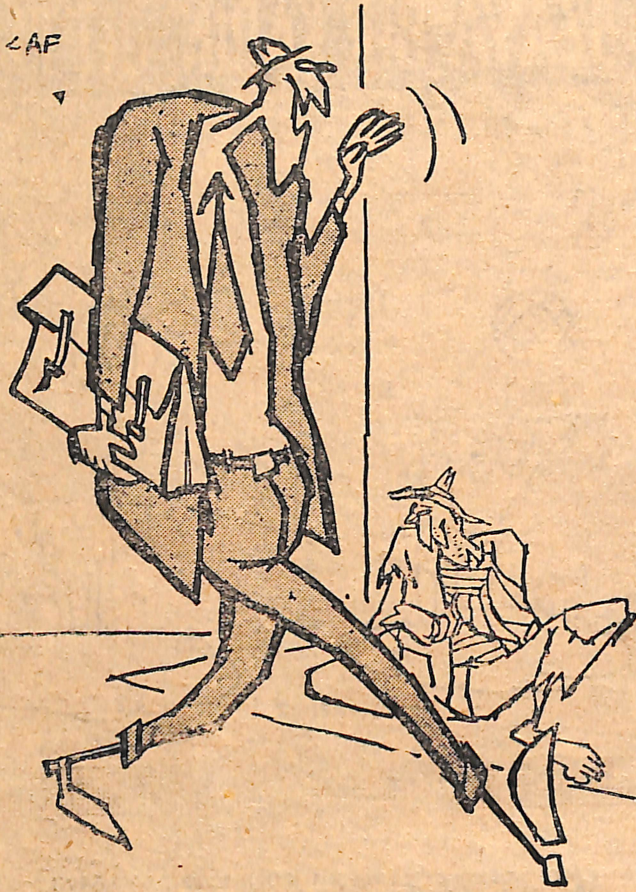
UZAYA BİR KADIN GİTTİ...

«Dilencilik serbest meslek oldu.» —Gazeteler—

— Hayırlı işler hemşerim!

Ankara Mektubu

Bu sene...

Sıcaklar içimizdeki kavurukluğu kavurmağa başladı. Bu sene pek başka senelere benzemiyor... Dünyanın en fırtınalı senesiydi bu sene (hava bakımından...) Yağdı, gürledi, gümbürdedi, şimdi duruldu gibi... Ve sıcaklar içimizdeki kavurukluğu kavurmağa başladı!...

Uzuuun tatiller yapardık eskiden, mevsimlik tatiller, üç ay, dört ay, beş ay... Sayfiye evleri kiralanırdı merasimle her sene başka bir kıyıda. Şimdi en «yiğit» dinlenme süresi bir aya indi. Bir ayda, bütün gerginliklerinizi gevşeteceksiniz, bir ayda yorgun beyninizi revizyona tâbi tutacaksınız, bir ayda önünüzdeki «müphem» seneye dayanmak için kuvvet yığacaksınız... Bir de şimdilik iki ay daha sıkı yönetimin gür kaşlarını çattırmıyacak yazılar yazacaksınız. İş mi bu?..

Gergin Ankara'nın halkı ne yapar ki şu arada?.. Hiç, durur, düşünür ve dondurma yiyerek içinin ateşini bastırmağa çalışır. Ömrümde dondurmacılara bu kadar rağbet görmedim. Politikacısı, askeri, memuru, çoluğu çocuğu, karanlık düşünce hep pastahanelerin önündeki renkli fenerli bahçeciklerde...

Yaz projesi pek yapan yok. Sorarsanız: «Allah kısmet ederse...» diye başlıyan cümlelerle cevaplandırılıyorsunuz. Allah geçen seneler kısmet ediyordu da, bu sene neden kısmet'ler kesat gider gibi, anlıyabiliyor musunuz?... Ben pek anlıyamıyorum! Memur sınıfı, iri sınıf, toz sınıf diye ayırmalı memur sınıfını... Toz sınıfta bir değişiklik yok. Günlük tasaları fazla onun... İri sınıf, yeni bakanları tavlamakla meşgul, sağlamlığı seneler senesi denenmiş metodlarla...

Halkta bir değişiklik yok. Sabah oluyor, akşam oluyor onun için, o kadar. Ankara - Mamak yolunun gece konduları, her sabah 7 sularında önlerinden geçen, gazeteci dolu, dinleyici dolu otobüslerini bir müddet yadırgamışlardı. Şimdi alıştı gece kondular o otobüslere... Her şeye alışılıyor!...

Uuuf, Yusuf Ziya bey, büyük dostum, «şartlara uygun» yazı yazmak ne güçmüş, amma ne güçmüş!...

Avami toplantısı...

Deyim benim değil. Gençten bir Adana milletvekilinin. Dudak büküyordu, Anadolu kulübünde. Dudak büktüğü de bir yemekti, başka dudak bükecek şey bulamamıştı zâhir. CHP,'nin Çankaya ilçesinin bilmem hangi şerefe verdiği yemek...

— «Birader» diyordu, «yemek çok avâmi geçti: Başörtülü, yaşmaklı hatunlardan geçilmiyordu...»

Başka sıkıntın olmadı mı o yemekte biraderim?... Olmadıysa içini hafif tut! Kabinesinde imam nikâhıyla evli bakan bulunduran devrin, tabiî ki ziyafeti de başörtülü, yaşmaklı olacak...

Ben sadece «avamî» deyimini sökemedim... Antipatik buldum pek!

Nimet ARZIK

DAMAT BEYE

Yine hafiften hafiften kaşınıyorsunuz. Biliyorum, bu istiyerek bir kaşınış değil... Ama çare yok, kaşınacaksınız. Belki bilirsiniz, yengeç'e sormuşlar:

— Niçin yan yan gidiyorsun?

— Serde kabadayılık var, demiş.

Siz de, politika meydanında kabadayı rolüne çıktınız. Ancak, bu role çıkan adam, Demokrat Partinin meclis yazarı olmamalı idi, bir... Bu role çıkan adam, Celâl Bayar'ın seyahat destancısı olmamalı idi, iki... Bu role çıkan adam, Zafer gazetesinin D.P. alkışçısı, C.H.P. ıslıkçısı olmamalı idi, üç... Ve «Parrra» derken yüreği zilli çengiler gibi şıngır şıngır oynamamalı idi, sürümsüz dergisinin kâğıt etekleri altından — sürümlü gazetelerde bile görmediğimiz — ilânlar, hovardaların yapıştırdığı banknotlar gibi dökülmemeli idi, dört...

Bu bakımdan, sizi kaşınmaya tövbe ettirecek kıvamda tımar etmek benim için iş değil, eğlencedir.

Ancak, ellerimi — Ne yazık ki sizin anlamayacağınız — bağlar tutuyor. Sayayım:

1 — Sizin, hanımefendiliğinde herkesle beraber benim de birleştiğim pek muhterem bir kayın valideniz var.

2 — Eşiniz Bayan Özden'le Paris'te, müşterek bir dostumuzun salonunda tanışmıştım. Kibar zekâsı, kalbimde saklı kalacak güzel bir hâtıradır. Kendilerinden nihayet yaşımın umabileceği bir nezaketi, salona girerken ve çıkarken gördüm: Bir erkeğe ayağa kalkacak kadar annesine ve babasına lâyık bir genç hanımefendiydi.

3 — İki kayın biraderiniz var: Birini hiç tanımıyorum, kitaplara gömülmüş bir bilim adamı. Ömer İnönü ile bir kere karşılaştım ve bir kere de bir dost salonunda eşlerimizle beraber yemek yedik. O kadar genç yaşta bu kadar beyefendi olan bir başka tanıdığım henüz yoktur.

4 — Sayın İnönü'ye gelince, Türkiye Cumhuriyeti tarihi onsuz yazılamaz.

Siz, işte bu büyük ailenin damadısınız. Sabrımı ne kadar zorlarsanız zorlayınız, suratınıza yapıştıracağım her şamarın, nikâh memuru eliyle yamandığınız bu büyük ve şerefli aileyi için için üzeceğini düşünecek kadar insan haysiyetine saygı gösteren duygulu bir babayım.

Basın dünyamızın tiksinerek seyrettiği kavgalardan birine nihayet benim kalemim de mi bulaşsın?..

İşte bu olumlu duygu içinde bir daha, ama son, son, son bir daha kendi kendime: «Sus Yusuf Ziya» diyorum.

Bundan sonrası, artık benim değil, sizin bileceğiniz iştir.

Kan dâvası güdercesine gözü dönmüş bir garazla, yazılarımdan, altı üstü budanmış cümleler seçerek yaptığınız ayıp ötesi saldırıya gelince... Onun cevabını mutlaka alacaksınız. Sıkı Yönetime Saygılar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«En çok para getiren meslek: Kasaplık.» —Gazeteler—

Para kesiyor!

Bundan on oniki yıl önce İtalyada yüksek öğrenimimi yapıyordum. Daha doğrusu ben de, yüksek öğrenim yapsınlar da adam olsunlar diye dar gelirli babaların türlü sıkıntılara katlanarak gönderdikleri dövizleri âfiyetle ziftlenen yüzlerce haytadan biriydim. Tanrının bildiğini kuldan mı saklıyacağım? Gündüz kantinde, akşam her milletten en zibidi sanatçıların kokuttuğu kahvelerde, gece de tezgâhtar kızların izinli askerlerle kırıştırdığı lokallerde, ayağımda boru gibi bir kadife pantolon, ağzımda pipo geçinip giderdik.

Ama, öbür arkadaşlarıma kıyasla yine de pek hazıryiyici sayılmazdım. Çünkü bence helâl para, alnının teriyle kazanılmış paradır. Emek karşılığı olmayan paranın değeri ve hayrı yoktur. Bu sebeple yaz aylarını iple çekerdim. Daha mayıs başlarında başka ülkelerden kopup gelen turist kafileleri benim gibi çalışıp kazanmak amacında olanlar için kaçırılmaması gereken fırsatlar sağlardı. Bazı kaknem Amerikalı dullara müzeleri, galerileri, kiliseleri gezdirir, üç beş kuruş doğrulturdum. Almanlar hem cimri, hem de şüpheciydi. Özel kılavuzluk teklifinde bulunanlara pek yüz vermezlerdi. Asıl bizimkilere rastlayınca bayram ederdim. Değil mi efendim? Bizimkileri tâ uzaktan seçmek mümkündü. Gözleri bacaklarda, kalçalarda, göğüslerde baylar; gözleri vitrinlerde, işportalarda bayanlar, aval aval yürüyüşlerile hemen belli olurlardı. Sonra, hemen hiç biri dil bilmediği için kaybettikleri «Alberko» otelini bir türlü bulamazlar, benim hızır gibi yetişmemle vatandaşlarım park sıralarında gecelemekten kurtulurlardı.

Müzeler, galeriler, operalar bizim turistleri pek sarmaz, biliyorsunuz. Bu yüzden de en aşağı yirmişer kere gezdiğim o loş, soğuk tapınakları, her biri insanoğlunun yüce emeğiyle bezenmiş o eşsiz müzeleri, sarayları yeniden arşınlamak, şoförlerin, kunduracı çıraklarının bile ezbere bildikleri aryaları yeniden dinlemek işkencesile karşılaşmazdım, çok şükür. İnsan yeryüzüne bir kere gelir; gezecek, görecek, eğlenecek, alışveriş edecek, gözü gönlü doyacak, işkembesi dolacak, değil mi efendim?

Vatandaşlarımın ilgisini çeken daha çok çarşı-pazardır. İki kulüp sigarasına boyunbağı, bir şişe Yeni rakıya naylon çamaşır, bir çift seccadeye bir Buzdolabı yahut fotoğraf makinası alabilecekleri yerleri arar dururlar. Ben de onlar için elimden gelen yardımı yapmağa çalışırım. Şu hepimizin bildiği oturağı bile Avrupa'dan alıp götürenlere rastlamışımdır ben... Neymiş, yerli malı oturaklardan bebelerinin kıçı sivilce oluyormuş!

Bir gün, gelinlik çağdaki kızlarıyla birlikte Avrupayı «görmeğe» çıkmış bir aile vurmuştu oltaya. Herif tam anlamıyla harp zenginlerinden; ense kulak yerinde, dövizin dirhemle verildiği o günlerde portföy yabancı paralarla tıka basa dolu. Kadınsa rastıklı sürmeli, çarpık bacaklı bir cadaloz. Kızları fena değil, ama anasının babasının yamama kibarlığı ona da bulaşmış adamakıllı. İtalya, Fransa, İsviçre, Almanya'ya kadar gidecekler. Kız, kolejli olduğundan ağzını yaya yaya boyuna «Oh vandırful» diye çığlıklar atıyor, anasına «Mami» diye sesleniyordu.

O gün, belki şehrin bütün dükkânlarına girdik çıktık. Rujlar, kokular, ojeler, incik boncuklar, korseler alındı. Aydoğdu'nun (kızın adı) «Oh vandırful!» dediği her şeyi almağa kalksalar bir daha Türkiye'ye dönemeyecekler vallahi. Kadında düztabanlık ta varmış; hem yalpalaya yalpalaya yürüyor, hem de arasıra ya bir basamağa, ya da kaldırımın kenarına oturup iskarpinlerini çıkarıyor, ayaklarını uğuşturuyor, inliyor... Ben dükkânlarda sözümona tercümanlık yapıyor, pazarlık ediyordum. Oysa dükkâncılarla anlaşıyor, on liralık malı otuza aldırıyor, onlar elli liralık malı otuza aldık diye sevine sevine dışarı çıkarken ben de onbeş lirayı usulca cebe aktarıyordum. Ne yaparsınız? Dedim ya, insan hep babasından otlamamalı, biraz da alın teriyle kazanmalı!..

Ama kız iyice yorulunca paketlerle birlikte herif onları bir taksiye bindirip otele savdı. Yalnız kalınca bana da: «Bak, gözüm» dedi, «bu namussuzlar hep kendilerini düşünüyorlar. Garı milleti gibisinin... De, Allahaşkına, sabahberi bi şey mi yaptık? Sen bana bi garı bulsana, garı... Bahalı olsun ama, eyi cilvelensin...» Özel kılavuzluk görevlerim arasında bu konu yoktu hani, yoktu ya, benim de aklıma bir şeytanlık geldi. Böyle yabancılarla yatıp kalkan tanıdık biri vardı. İki gündür hasta, yatıyordu. Telefon ettim, durumu anlattım, zeki kızdı; meseleyi çakınca katıla katıla gülmekten telefonu çatlatacaktı az daha. Alıp götürdüm herifi evine. Bir iki saat kaldı. Ağzı kulaklarına varıyordu. Beni en lüks lokantaya götürüp esaslı bir yemek yedirdi. Ayrılırken elini sıkmağa bilhassa dikkat ettim.

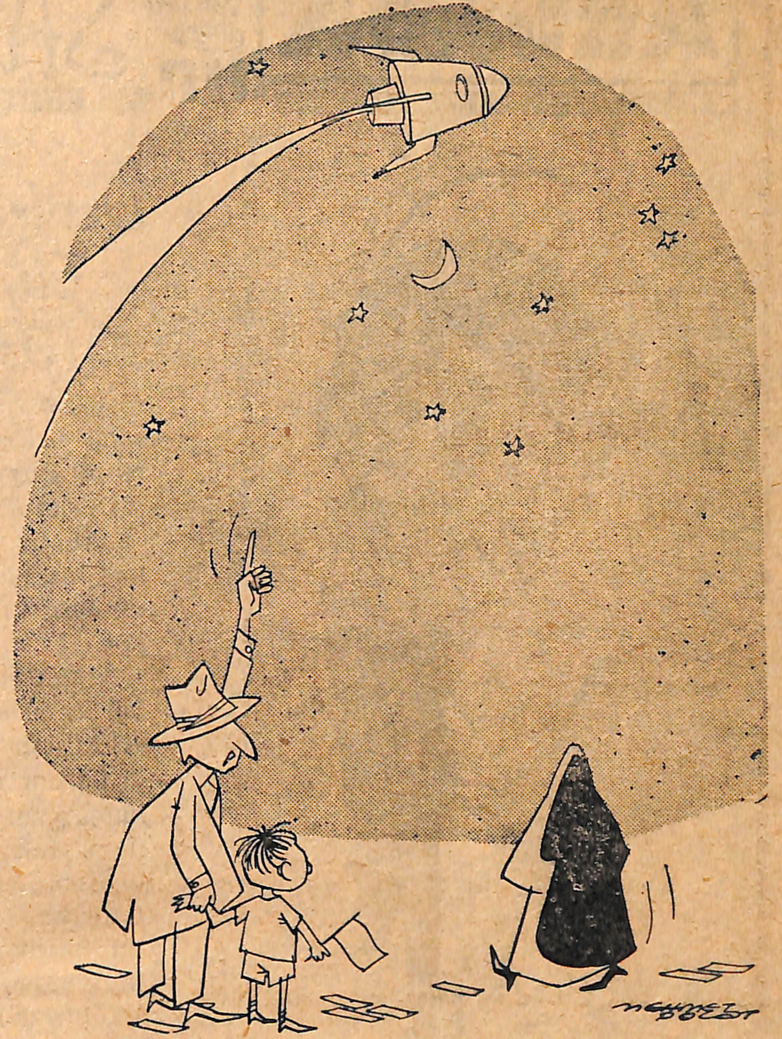
Sebebini merak ediyorsunuz, değil mi?

Bir hafta sonra Paris'ten postaladığı bir mektupta, konukseverliğimden ötürü bana uzun uzun teşekkür ediyor, Luçiya'ya (evine gittiğimiz kız) selâmlarını gönderiyor, lâkin kendisine ve karısına bir kaşıntı ârız olduğunu, parmak aralarının küçük kabarcıklar döktüğünü yazıyor «önce gâvur yemeklerinden kanımız bozuldu sandıksa da uyuz olduğumuz anlaşıldı» diyordu.

Şimdi karı koca, bir klinikte, karşı karşıya yatıyorlarmış!

Kartı alınca hemen Luçiya'ya telefon ettim... O, çoktan iyi olmuş. Akşamleyin güle oynaya başbaşa bir yemek yedik ve sabahleyin beraber uyandık!

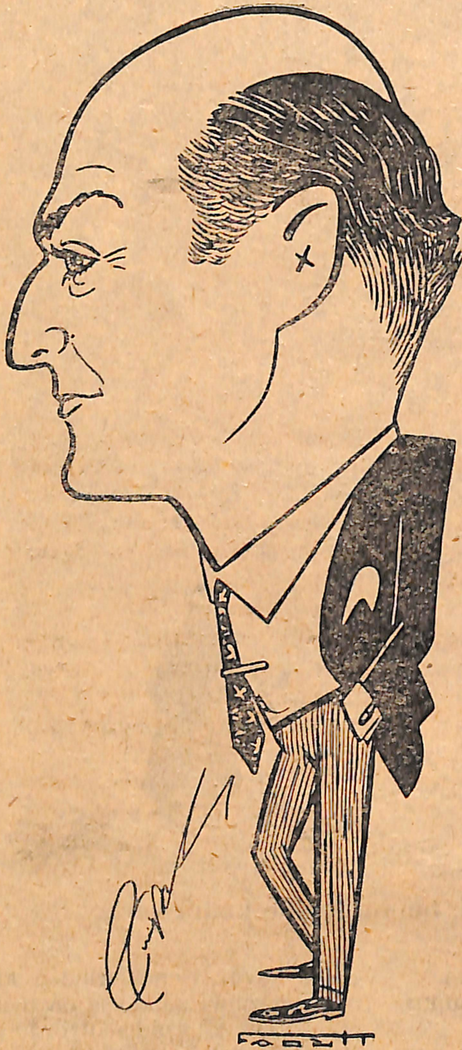
Tahir Özçelik

— Bak yavrum, bunun içinde kadın var!..

Vurdumduymaz!

Cüneyt Gökçer

Devlet Tiyatrosu İstanbulda

Geçen hafta, İstanbul'un sanat ufuklarından pırıl pırıl bir kuyruklu yıldız geçti: Devlet Tiyatrosu.

Akbaba, bu sayıdaki sanat sayfasını ilk gecenin unutulmaz hâtırasına ayırıyor.

Arkadaşımız ressam ve karikatürist Faruk'un, dergimiz için özel olarak çizdiği üç portre, üç büyük sanatçımızın kendi imzaları ile sayfalarımızı süslüyor.

İstanbulluların kalbini fetheden Devlet Tiyatrosunu tekrar aramızda görmek ümidinde bir daha, bir daha, bir daha alkışlıyoruz.

Sevda Aydan

Öp Beni Kate

Şan sinemasının hangarındayız. Şöhretler kalabalığı bu hantal boşluğu bütün zarafeti ile dolduruyor. Yanlara bile sonradan sandalyeler konmuş. Davetli ve seyirci sayısı galiba iki bine yakın...

Sağa, sola bakıyoruz: İşte Safa Kılıçlıoğlu, işte Sabri Esat Siyavuşgil, hanımları ile sağda... İşte Turhan Selçuk ve İlhan Selçuk hanımı ile solda... Turhan Selçuk'u yaz bekârı görmekten üzüldük doğrusu... Ne olmuş o biblo hanımına?

Ressam, mizahçı, eleştirmeci, dedikoducu Zahir Güvemli bu gece, ansızın büyüyüveren güzel kızından başka kimseye teşrifatçılık etmiyor...

Valimiz Niyazi Akı İsrail'de pek sevimli izler bırakan zarif eşiyle beraber...

Bir aralık Belediye Başkanımızın başını ve papiyonunu gördük... Haaa, papiyon der demez gözümün önüne geldi: Cemil Sait Barlas dostumuz da oradaydı: Hanımı beraberdi demeye lüzum yok. Başka türlüsü ne haddine...

Tısssss... Perdenin açılmasını bekliyoruz.

Ayhan Aydan

Öp Beni Kate

Bu satırlar bir inceleme yazısı değildir. Sadece hayranlığımızı konuşturacağız.

En büyük rol sahibi ile en küçük rol sahibi, kadını ve erkeği ile elele idiler. Bir sahne dolusu insan, bir tek insan kadar bütündü, birdi.

Başarının en zoru budur: Beraberlik.

Cüneyt Gökçer'i, az daha tanımıyorduk: Kanuni Sultan Süleyman nerde, Öp Beni Kate nerde?

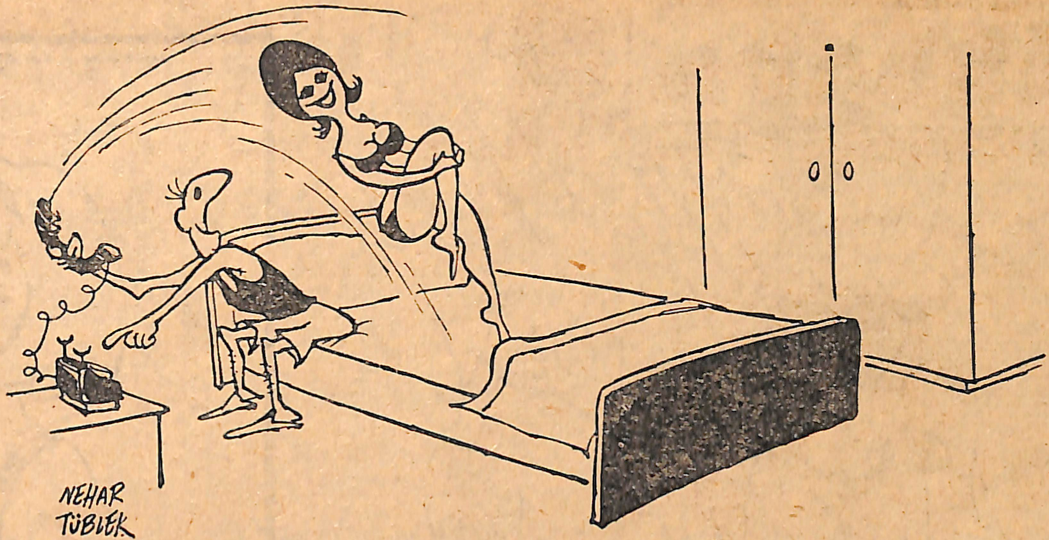
Sevda Aydan, sahnede göründüğü dakikadan kaybolduğu dakikaya kadar, salonun hayranlığını üstünde topladı.

Sahnede kaybolduktan sonra, hepimiz gönüllerimizde götürdük onu...

Ayhan Aydan'ı, bizden sonraki temsillere gidenler alkışladılar! Bu alkışlar, onun gözlerini yaşartacak kadar yüreklerden kopmuş.

İnsanlarımız, bize, batı ölçüsünde bir başarı verdiler. Biz onlara, yirmi yılda bir opera binası veremedik. Tuh size politikacılar!

«Telefonla kadın temin ediliyor!» — Gazeteler —

Yazısız

7 gün

PAZARTESİ :

Sovyet Rusyaya resmî bir ziyaret yapan onbeş kişilik parlâmento heyetimiz, bir eli yağda, bir eli balda döndü. Kruşçev, bize ne yardımlar, ne dostluklar, ne fedakârlıklar teklif etmemiş!

İktisadî yardım mı istersiniz?.. Hay hay, kaç milyar dilerseniz hazır!

Turizm bakımından kalkınma mı?.. Hemen söyleyiniz, her şey emrinizde!

Satamadığınız mallar mı var? Pamuk, tütün, incir, fındık, üzüm... Hepsini alıyoruz!

Fabrika mı? Baraj mı? Santral mi? Tünel mi? Köprü mü? Ne arzu ederseniz kuralım!

Hepsi bu kadar mı?.. Hayır, dahası var:

Bütün bu saydığımız yardımlar için, istediğimiz kadar Mühendis, istediğimiz kadar teknisyen, istediğimiz kadar kalifiye işçi de emrimizdeymiş...

Hepsine teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler sayın yoldaş... Hepsi iyi, hepsi güzel, ama şu bizi kalkındıracak mühendisleriniz, şu barajlarımızı yapacak teknisyenleriniz, şu fabrikalarımızı kuracak kalifiye işçileriniz yok mu?.. Keşke yok olsa!.. Ama var!

Durun size tatlı bir fıkracık anlatayım:

Hani son derece çirkin ve son derece züğürt bir gence, son derece zengin bir tüccarın son derece güzel kızını vermek istemişler... Delikanlı hayretler içinde sormuş:

— Canım, kız dünya güzeli, ben dünya çirkiniyim... Kız milyoner, ben meteliksizim. Neden bana vermek istiyorlar?.. Kel değil, kör değil, topal değil, kambur değil... Kusuru ne?

Aradaki vasıta, küçümser bir el hareketi ile:

— Canım, demiş, çok ufak, çok ehemmiyetsiz bir şey... Azıcık gebedir!

SALI :

İstanbul Arkeoloji müzesi çivi yazısı tabletleri arşivinde 4000 yıl önce işlenmiş bir cinayetin vesikaları bulunmuş ve uzmanlar tarafından baştan başa çözülmüş...

Eh, Allah büyüktür, bekleyelim: 4000 sene sonra da belki uzmanın biri çıkar ve sekiz on yıl önce öldürülen meşhur Tatar Güzeli Sulhiye'nin kaatilini bulur!

ÇARŞAMBA :

Gazetelerimizde bir Ankara müjdesi: Türkiye'ye dış yardım artıyor.

Elbet sevinilecek şey... Tanrı zengin dostlarımızı eksik etmesin!

Yalnız içimizi burkutan bir şey var: Biz, Cumhuriyetin ilk onbeş yılında şu eşsiz «Atatürk - İnönü» birliğinde ne yaptıksa, hep kendi kendimize yardım ederek, dış yardımsız yapmıştık. Değil mi?

Ne oldu acaba?.. Bütün iç yardımları o altın çağımızda mı tükettik?

PERŞEMBE :

Aman sevsinler... Elemtere fiş, kem gözlere şiş!..

Sevgili Çalışma Bakanımız:

— Grevsiz, lokavtsız demokrasi olmaz, demiş...

Ah benim bülbülüm!.. Ah benim dudu dillim!.. Ah benim papağanım!.. Ne de güzel şakıyor!..

Elbet olmaz... Ama yalnız grevsiz, yalnız lokavtsız mı demokrasi olmaz?.

Hele hele... Başka bir şeyler daha yok mu canım?..

Ne oldu? Neye yutkundun aslanım?..

Bülbül-ü natıkan neden sustu!

CUMA :

Eskiden bir Bebek gazinosu vardı: Koyda, büyük ağaçların gölgesine sığınmış, menevişli sulara bakan bir gazino... Güzeldi, şirindi, dinlendirici idi...

Sonra ne oldu, bilir misiniz?.. Hoparlörlü bir çalgılı meyhane!

Günün birinde bu meyhane yandı.. Külleri savruldu.. Ve bahçe, kimsenin faydalanmadığı bir park oldu!

Bugün gazetelere göz atınca ne görsek beğenirsiniz?

Çalgılı gazinonun yedi yıl önceki sahibi «Burası benimdir» diye parkı tel örgüler içine almamış mı?

Doğrusunu isterseniz geç bile kalmış... Öyle bir hürriyet içindeyiz ki, herkes, her istediği yeri benimdir diyip alıyor. Boğaz yolunda, kendi çiftliğini, devlet arazisiyle genişlete genişlete beş misline çıkaran Çifteli mezeciler bile var!

CUMARTESİ :

Dünya şöhretlerine ait bilmediğimiz hiçbir şey yok maşallah: Kraliçe eskisi Süreyya'nın hayatı, gece kondu kızlarının bile malûmu!

Liz'in gizli aşkları muteber sosyetemizin ezberinde!

Kızıl saçlı Christine Keeler'in bütün iç çamaşırları, basınımızda haraç mezat satılıyor!

Bilmediklerimiz mi?.. Çoook ehemmiyetsiz: Sadece bizim olan değerler..

Bir sorucuk:

İzmir rıhtımında Yunanlıların süngülediği ilk şehidi tanıyor musunuz?

Haydi adını da biz söyliyelim: Hasan Tahsin!

Teyplerinin başında, babaları tutmuş zenci cazı ile kendilerinden geçenler!.. Size soruyorum.. Var mı cevabınız?

PAZAR :

Başbakana iki mektup gelmiş: Biri Amerika'dan, biri Avustralyadan...

Amerika'dan gelen mektupta, Sayın İnönü'den bir bebek istiyorlarmış... Avustralyadan gelen mektupta ise iki bebek...

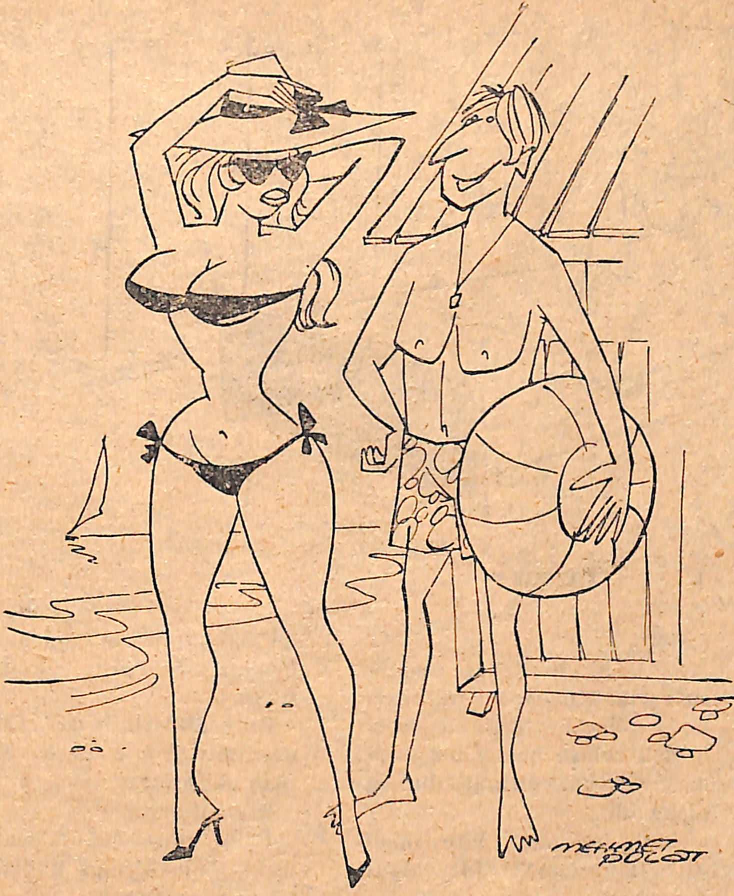
Anlaşılan bu iki yabancı dost, İsmet Paşamızı yalnız adı ve şöhreti ile uzaktan tanıyorlar. Kendisinin artık bebek istenecek yaşta olmadığının farkında bile değiller...

Biz, Sayın Başbakanın yerinde olsak, bu iki mektubu Turhan Feyzioğlu ile Ekrem Alican'a havale eder:

— Bunlara cevap vermek size düşer, derdik.

ÇAF

Geçiş taksimi!

Bu mayo size hiç yakışmıyor.. Çıkarsanız daha iyi olacak!

Aile

— Pekiyi, anladık: Zeki, çalışkan istikbali parlak... Ama ne iş yapıyormuş bu genç?

— Büyük bir gazetenin yazı ailesindenmiş...

Anne, kaşlarını çatarak başını dikti:

— Yani eski ailesinden ayrılıp seni mi alacak?...

— Allah göstermesin.

* * *

Gözden düşme

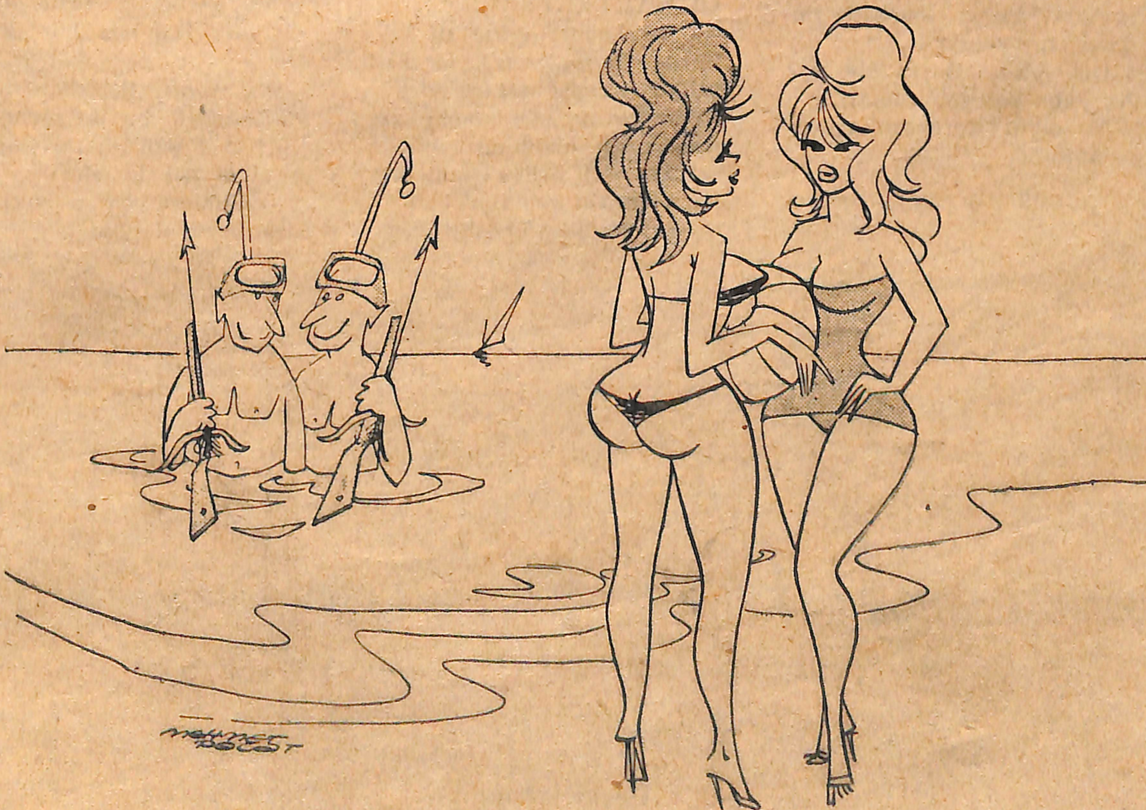
Rumeli Hisarının sırtlarında dolaşıyorlardı. Delikanlı, mahzun gözlerle etrafı süzerek:

— Zavallı Boğaz, dedi, gittikçe gözden düşüyor...

— Evet, dedi kız, bu yaz, aşk yüzünden kendini denize atan bir tek kişi bile çıkmadı.

— Hepinize yürekten teşekkürler... Sizin sayeni

— En iyisi karada avlanmak!

Yeni hi

Hizmetçi son derece temiz, işgüzar ve gözü açık bir genç kadındı. Bu para ile bundan daha iyisini bulmağa imkân yoktu. Bunun için evin hanımı onun gözünün içine bakıyor, kaçacak diye ödü kopuyordu.

Yaz gelip de ailenin Adadaki eve taşınma işi meydana çıkınca hizmetçi dayattı:

— Hamfendiciğim, dedi, sizden çok memnunum. Ayrılmak istemem. Fakat burada akşamları işimi bitirdikten sonra evime gitmeme izin veriyorsunuz. Adaya nakledilince buna imkân yok...

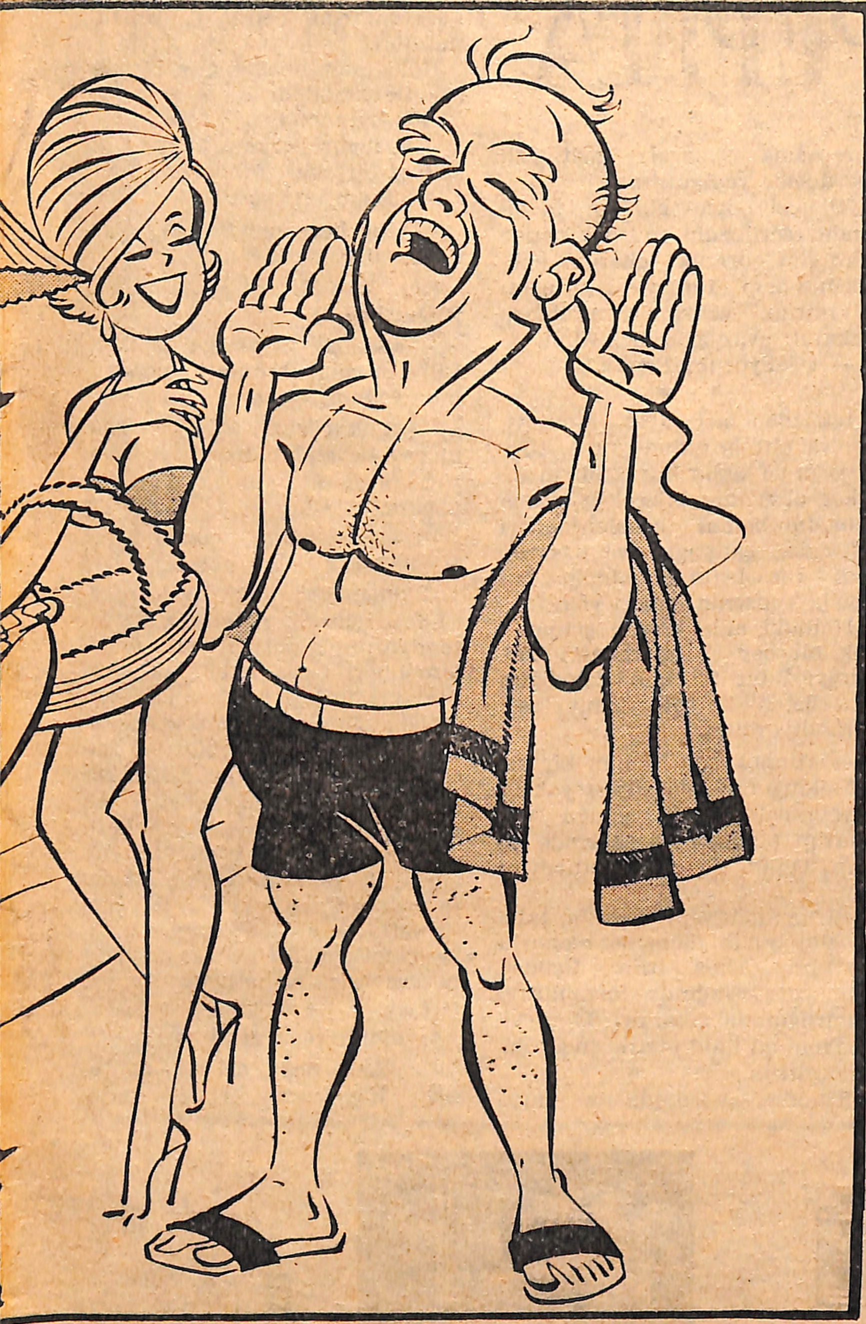
— Peki gitmezsin, rahat etmen için ne lâzımsa yaparım. Sana oda veririm.

— İyi amma evimde karyolam var.

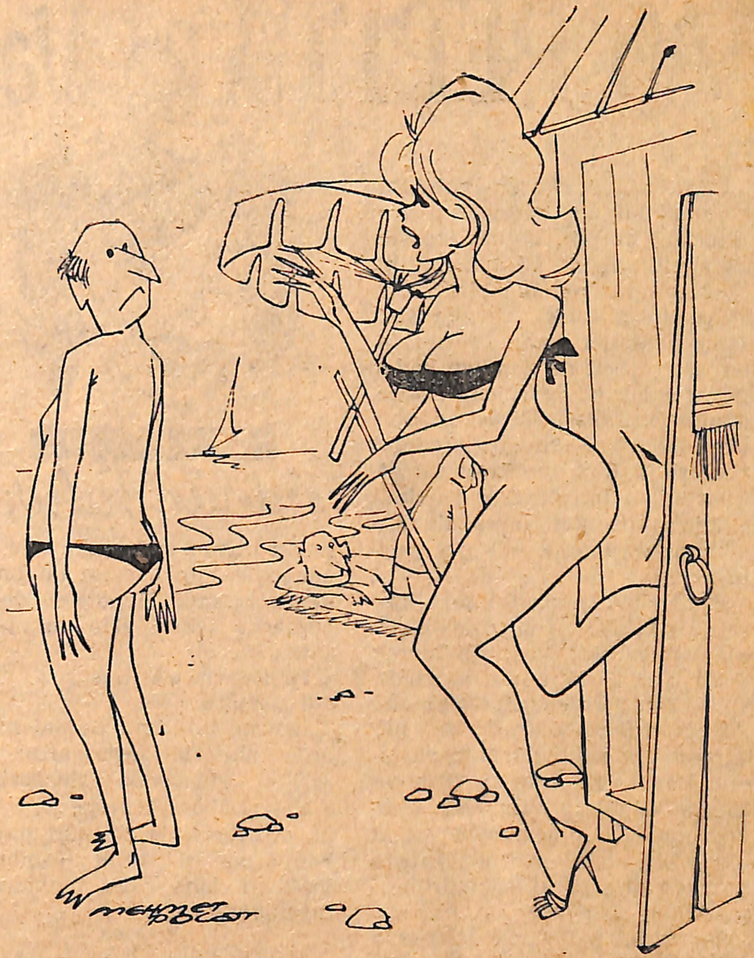
— Karyola da veririm.

— Ufak tefek eşyam, tuvalet levazımım var...

— Dedim ya senin rahat etmen için her şeyi vereceğime söz veriyorum.

...e birkaç ay karikatüristlerin fırçasından kurtulacağım!

— Dur kocacığım dur... Yanlışlıkla benim mayomu giymişsin!

Kiralar

Güvertede yan yana düşmüşlerdi. Sigaraları yakıp konuşmaya başladılar:

— Uğurlu olsun, Maçka'da bir apartıman yaptırıyormuşsun... Miras mı yedin? Piyango mu çıktı? Yoksa Totoda onüçü mü tutturdun?..

— Hiç biri değil Büyükadada bizim babadan kalma bir köşkümüz vardı, onu kiraya verdim.

...zmetçiler

Hizmetçi hafifçe gülümsedi:
— Fakat evde kocam da var, dedi, arasıra beyefendiyi de vermek kabil olursa...

* * *

Her derde deva

— Gene zil zurna sarhoşsun, galiba...
— Ne yaparsın.. Sıcaklar bastı.. Serinlemek lâzım!
— Kışın içmez misin?
— İçmez olur muyum!... Kışın da ısınmak lâzım!...

* * *

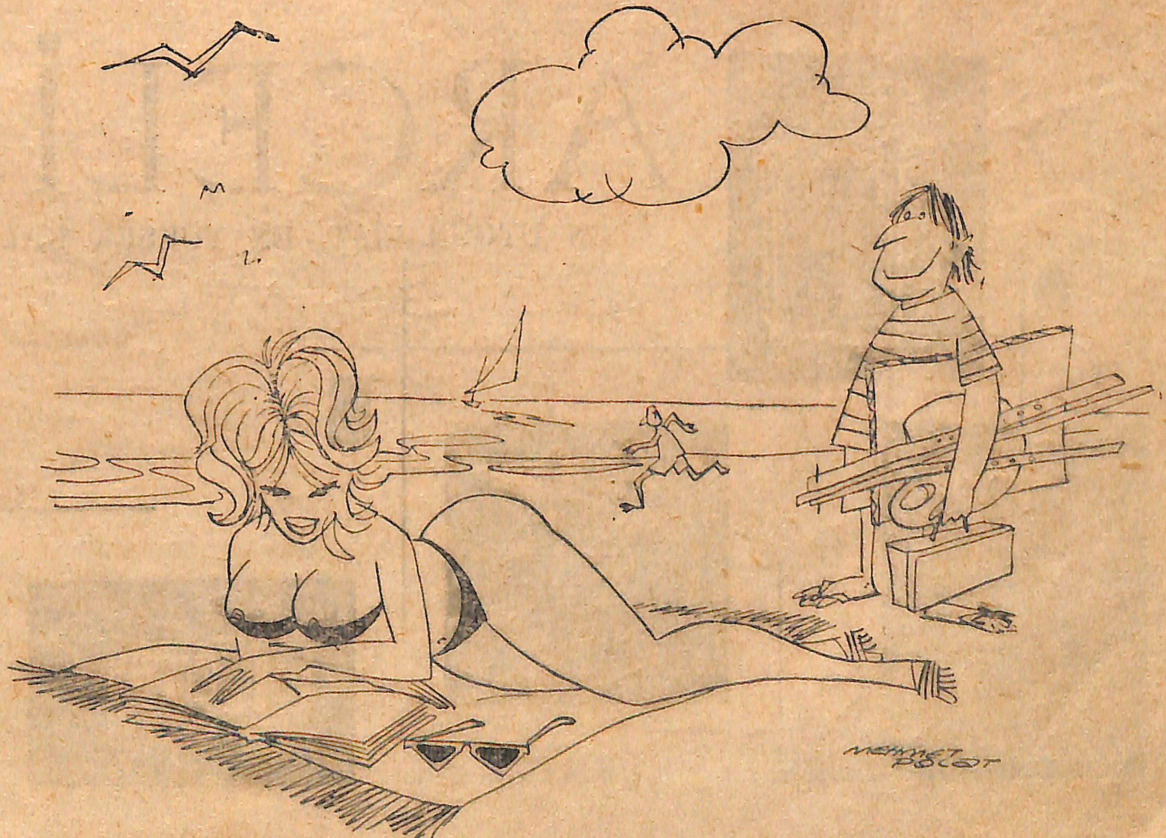
Yüzme

Denizden iki canlı balık gibi kumsala sıçradılar. Biri ötekinden daha yaman yüzücü idi daha az yüzücüsü, daha usta yüzücüye sordu:

— Bu kadar güzel yüzmeyi kolay mı öğrendin?

Öteki dudağını büzdü, kaşlarını kaldırdı:

— Yoook, dedi, dört beş kere nişanlandıktan sonra...

Ressam — Hah, aradığım manzarayı buldum!

Ah PEPİTA Vah PEPİTA

Hayatta hiç kimsem yok. Buna mukabil iki meziyetim var. Haddimi bilirim, bir. Türkçeden gayri altı yabancı dil bilirim, iki.

Meziyetlerimden birincisine kimsenin metelik verdiği yok. İster versinler ister vermesinler. Gerçi ben de şimdiye kadar pek faydasını görmedim ama, günün birinde belki lâzım olur diye elden çıkarmamağa gayret ediyorum. Diğer meziyetime gelince Allah bin bereket versin... Bildiğim lisanlar sayesinde tercümanlık yaparak gül gibi geçiniyorum.

Bunların dışında iki şeye karşı da son derece zayıfım. Fizik, bir. Kimya, iki. Garip bir merak değil mi?... Kim ne derse desin... Ben halimden memnunum. Turistlerin memleketimize hiç uğramadığı kış aylarında vaktimin büyük bir kısmını fizik ve kimya kitapları okumakla geçiriyorum. Lâf aramızda... Çok ciddî bir konu üzerinde çalıştığımı da size itiraf edebilirim.

* * *

Bir turist kafilesiyle İstanbula gelen Pepita'yı tanıdıktan sonra çalışmalarımı büsbütün hızlandırdım.

Esmer güzeli Pepita anlatmakla bitmeyecek kadar müstesna bir kızdı... Onu düşündükçe hâlâ elim ayağım titiriyor... Müsaade buyurursanız durumu bir tek cümleyle izah edeyim de bu işkence bitsin. Kendisine de bu cümleyle aşkımı ilân etmiştim zaten.

Pepita'nın tek kusuru... Kusursuzluktu.

İzdivaç teklifimi derhal kabul etti. Yalnız iki şartı vardı:

1 — Uruguay'da evlenecektik.

2 — Babası hem paraya hem de etikete fazla düşkün olduğu için biraz dünyalık sahibi olmalı ve daha ciddi bir meslek tutmalıydım.

* * *

Pepita, kalbimi de beraberinde götürerek memleketine gittikten sonra ben hemen eve kapanıp çalışmağa başladım. Gecemi gündüzüme katarak mütemadiyen okuyor, sabahları güneş doğarken de apartımanın taraçasına çıkarak gizli gizli tecrübeler yapıyordum.

Nihayet böyle sabahlardan birinde tecrübenin müspet netice verdiğini görerek ellerimi gökyüzüne açıp Tanrıya uzun uzun şükrettim, sonra da ufuklara bakarak avaz avaz bağırdım:

— «Geliyorum Pepita...»

* * *

İçinizden biri şayet Montevideo'ya gitmiş bulunuyorsa, Uruguay'ın ne kadar kurak bir memleket olduğunu bilecektir. Buna mukabil benim senelerdenberi üstünde çalıştığım ve başardığım meselenin ne olduğundan henüz kimsenin haberi yok.

Halbuki akla hayale gelmeyecek bir şey keşfetmiştim ben. Kimyevî bir terkiple istediğim anda istediğim yere yağmur yağdırabiliyordum.

— «Bunun çok mühim bir keşif olduğuna hiç şüphe yok...» diye mırıldanarak soluğu Uruguay'ın Montevideo şehrinde aldım. Pepita da orada oturuyordu.

Birinci gün şehri gezdim. İkinci gün otelin danışma memuru ile biraz fiskos ettim. Üçüncü gün de «Yağmur formülü»nü yumruğumda sıkarak Montevideo'nun en ünlü tacirlerinden birine gittim.

Elimde avucumda ne varsa yemiştim zaten. Bir an evvel para kazanmalıydım. Aksi halde beni çıldırtan Pepita ile evlenemezdim.

Ünlü tacir beni büyük bir nezaketle karşıladı:

— «Arzunuz?»

— «Hiçbir arzum yok. Size sadece bir sual soracağım.»

— «Buyurun, sorun.»

— «Siz her mevsim kaç pardesü satıyorsunuz?»

Don Jose Rivera yüzünü buruşturdu:

— «Senede ya bir ya da iki... Biliyorsunuz buralara hiç yağmur yağmaz.»

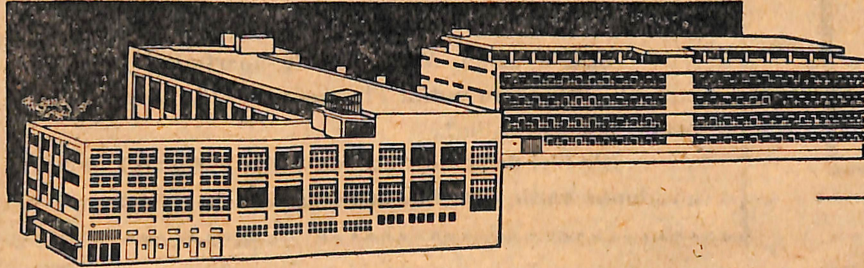
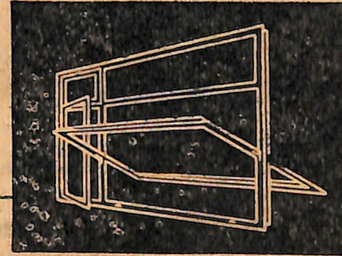
— «Çok güzel... Ya ben size bir ay devamlı olarak yağmur yağdıracağımı vaad etsem ne yaparsınız?»

— «Hava zaten çok sıcak... Hiç gülecek halim yok.»

— «Kimseyi güldürmek niyetinde değilim... Ağlatmak da istemiyorum senor Rivera. Senelerdenberi kafa patlatarak kimyevî bir terkip buldum. Bununla istediğim yere istediğim kadar yağmur yağdırabilirim. Bütün Montevideo'nun seller altında mı kalmasını istiyorsunu? Sadece «evet» deyin kâfi. Ama böyle bir şeye şimdilik lüzum yok. Ben size günde iki defa yağmur yağdırsam işinize gelir mi?.. Bir sabahleyin, herkes işe giderken. Bir de akşam üstü herkes işden dönerken. Ha nasıl?...

— «Fikir fena değil...»

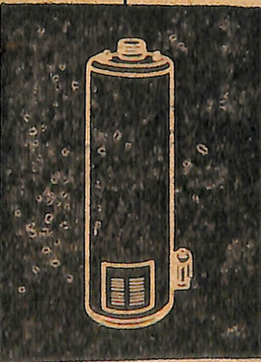
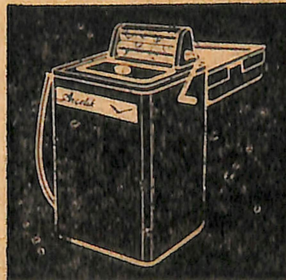
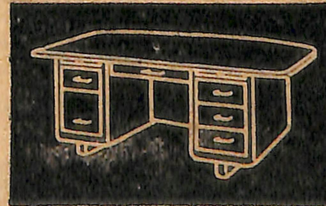
— «Fena değil de lâf mı yani?... Böylece şehrinizde pata-

ARÇELİK

EN UYGUN FİAT - EN YÜKSEK KALİTE

SÜTLÜCE, KARAAĞAÇ CAD., 2-4, TEL.: 49 44 00

Faal: 4602—166

ESKİ DEFTERDEN

Müsteşarın evi

Abdülhâk Hâmit Bey Londra sefiriydi. Müsteşarlığına, çelebi bir İstanbul efendisi olan Esat beyi tâyin etmiştiler. Esat bey, büyük şairi eskiden de tanıyordu. Londraya varır varmaz ziyaretine koştu.

Abdülhâk Hâmit bey iyi bir arkadaş bulduğundan memnundu.

— Size, dedi, tanıdığım iyi bir İngiliz ailesi yanında güzel bir oda buldum, orada evinizden çok rahat edersiniz...

Ve beraber eve gittiler. Sahiden büyük, kibar bir konak, ev sahibi biraz fazla süslü, biraz fazla boyalı, biraz fazla neşeli ve ihtiyarca bir İngiliz hanımıydı.

Gece, uyku arası Esat Beyin kulağına çapkın kahkahalar gelir gibi oldu ama, sabahleyin uyanınca, sahiden böyle sesler duymuş muydu, yoksa rüya mı görmüştü, pek ayırt edemedi.

Ertesi gece bu kadın kahkahalarına erkek kahkahalarının da karıştığını duyar gibi oldu.

İyi adam, bön adamdı Esat Bey... Kendi kendine: «Allah neşelerini artırsın, keyfi yerinde bir aile...» dedi.

Ama, bazı geceler odasından çıkmak zorunda kaldıkça, Esat Bey koridorda çeşitli ve pek kibar İngiliz erkekleri ve birbirinden güzel kadınlarla karşılaşıyordu.

Nihayet bunu Abdülhâk Hâmit beye sıkılarak söyleyince, büyük elçi kahkahalar atarak:

— Haklın var Esat'cığım, dedi... Anladığın gibi öyle bir evdir, ara sıra ben de giderim... Dedikodu olmasın diye sana orada oda tuttum, görenler Abdülhâk Hâmit bey müsteşarına misafir gidiyor desinler.

Abdülhâk Hâmit, Recaîzâde Üstad Ekrem (Peyam'ın edebî ilâvesinden. Çizen: Sedat Nuri)

BEN KENDİMİ BİLİRİM

Mithat Cemal Kuntay'la Yusuf Ziya Ortaç bir gece Abdülhâk Hâmit'e misafir gitmiştiler. Üçü de Maçka'da oturuyordu, apartımanları pek yakındı birbirine...

Lüsyen hanım misafirlere şeker ikram etti, kahve ikram etti, sonra Hâmit beye o gün yazdığı son şiirini getirdi.

Güzeldi, çok güzeldi Hâmit'in son şiiri..

Mithat Cemal kendi sesiyle bir daha okudu bu şiiri. Hayrandı, çok hayrandı! Sonra Yusuf Ziya da tekrarladı, sonunda özenerek seçtiği büyük kelimelerle öğerek...

Abdülhâk Hâmit serhoştu o akşam. Birdenbire öfkeleniverdi bu övüşlere...

Ayakta hafifçe yalpalıyarak, peltek peltek:

— Ben kendimi bilirim, dedi...

Mithat Cemal dayanamamıştı artık:

— Bilirsiniz ama, ayık olduğunuz zamanlar...

---

testen çok pardesü satılacak. Milyonlar kazanacaksınız...»

— «Harikulâde bir teklif. Fakat tecrübesini görmeden inanamayacağım için bana gücenmemelisiniz. Netice müspet olursa derhal anlaşırız.»

— «Yağmurun yarın saat kaçta yağmasını arzu ediyorsunuz?»

— «Akşam üstü beşe doğru yağdırırsanız çok memnun olurum. Kaynanam akşam gezintisine tam o saatte çıkar.»

* * *

Her şey yolunda gidiyordu. Artık Pepita'yı arayıp başarımdan haberdar edebilirdim. Otele dönüp hemen telefona sarıldım.

— «Evet sevgilim... Benim... Bunda hayret edecek bir şey yok. Seninle evlenmek için geldim. Babanın karşısına alnımın akı ile çıkabilirim artık... Çünkü hem param var hem de ciddi bir mesleğim... Yalnız bana üç gün daha müsaade edecek-sin... Üçüncü günün akşamı saat altıda seni burada otelin kapısında bekleyeceğim... Sonra beraberce babana gideriz.»

* * *

Ertesi akşam saat beşe doğru gizlice otelin taraçasına çıkarak hazırlamış bulunduğum kimyevi terkipten yüz gram yaktım. On dakika sonra ufuklar karardı... Gökyüzü simsiyah oldu. Biraz daha sonra da yağmur başladı. Hem de bardaktan boşanırcasına.

Üç gün sonra Don Jose Rivera'ya gittim. Ağzı kulaklarına varıyordu. Bana hemen bir çek uzattı:

— «Başımıza gelenleri tasavvur edemezsiniz... Millete pardesü yetiştirebilmek için allak bullak olduk. Diğer bütün işleri paydos ettim... Şimdi adamlarım yalnız pardesü işinde çalışıyor... Üç günde kaç tane sattık biliyor musunuz?... Tam beş bin... Hâlâ da satılıyor.»

Beş bin dediğine göre hiç değilse on bin sattığına şüphe yoktu. Ama ses çıkarmadım. Mutlu neticeyi derhal Pepita'ya bildirmeliydim. Zaten buluşma saatimiz de gelmişti.

Otelin önüne vardığım zaman onu sırsıklam olmuş, dişleri birbirine çarpar vaziyette buldum. Evet, üşüdüğü için dişleri birbirine çarpıyordu... Hırslandığı için de topukları yere...

— «Ben babama olanı biteni anlattım...» diye telâşla konuşnu. «Hemen seni görmek istiyor... Derhal gidelim... Haydi yürü.»

— «Nihayet kararını verdi demek... Bak buna çok memnun oldum Pepita... Ya sen?..»

— «Ben de.»

Pepita'nın babası beni karşısında görünce evvelâ kaşlarını çattı sonra da gözlerini kıstı:

— «Bana bak delikanlı... Sen benim iki açık hava gazinosu, iki plâj, bir dondurma fabrikası, bir güneş gözlüğü bir de hasır şapka imalâthanesi işlettiğimi bilmiyor musun?...»

Ağzımın içi kupkuru kesilmişti birdenbire. Bitkin bir ifadeyle Pepita'ya baktım.

— «Bilmiyor musun» diye adam tekrar gürledi.

— «Bilmiyorum ya...» diye kekeledim. «Kızınız bana bunların hiçbirinden bahsetmedi. Sadece sizin çok zengin olduğunuzu bir de müstakbel damadınızın...»

Cümlenin sonunu getiremedim. Çünkü Pepita hıçkıra hıçkıra ağlamağa başlamıştı. Tekrar ona dönerek:

— «Seni temin ederim ki...» diye mırıldandım. Fakat genç kız suratıma bile bakmıyordu. Kollarımı açarak ona doğru bir adım attım. Babası hemen araya girdi:

— «Delikanlı burada biraz daha kalırsan elimden bir kaza çıkacak... Derhal kaybol... Yallah...»

* * *

Merdivenleri nasıl indiğimi, sokağa nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu... Ve işin tuhafı bu yağmurla benim zerre kadar ilgim yoktu. Montevideo şehrine kırk yılda bir yağan yağmur, bula bula o günleri ve o saatleri bulmuştu.

Kimseye derdimi anlatamadığım için keşfimle beraber aşkımı da bağrıma basarak:

— «Ah Pepita... Vah Pepita...» diye sabaha kadar inledim ve ertesi gün bu uğursuz şehirden ayrıldım.

Şimdi, bahçesine, tarlasına, bostanına yağmur yağdırmak isteyen herkesin emrine âmadeyim. Adresim Akbaba dergisinde mahfuzdur. İsteklilerin İdare Müdürü Ahmet beye müracaat etmesi rica olunur.

Adnan Tahir

Filiz

Orhan Kemâl

Sonra eve but but taşınan et, kilo kilo domates, patlıcan, elma, armut, muz. Karı milleti buydu işte. Elin kolun sağlam mı, cebin dolu mu, senden iyisi yok. Elin kolun tutmuyor mu, işsiz misin, kesen boş mu? Senden kötüsü yoktur!

İçeri girdi, durdu karısının önünde. Bakmıyor bile kadın. Peki ama, gelen kim? Babası, dedesi içeri girseler de karı böylesine kımıldamadan otursa... Babasıyla dedesi sanki içinden güldüler, sanki «Erkekliği öldürdünüz yavrum» dediler. «Yazık sana!»

Hayır, hayır, erkekliği öldürmemişlerdi. Devir, devran, alan, satan, ip tutan...

Karısının yamadığı entariye ayağıyla vurdu:

— Heeeey, bizim köylü!

Kadın, bütün gün sabahın erken saatinden akşamın altısı, yedisine kadar Temmuz güneşinin keskinlemesine vurduğu daracık, hamam gibi atölyede kocaman ütüyle çorap ütülemek, yediden sonra eve gelip evi toplamak, bulaşıkları yıkamak, ortalığı düzeltmek, süpürmekten, şimdi de yama yamalamaktan haraptı:

— Ne var?

— Eve gelen insan mı, hayvan mı?

— Bilmiyorum!

— Bilmiyor musun? Ben sana öğretirim!

— Çekil hadi, çekil!

Filiz anlıyordu işin nereye varacağını. Elinde gazete, araya girdi:

— Şuraya hani müracaat etmiştim ya?

Baba hatırladı:

— Evet?

— Mektup geldi. Yarın gideceğim!

Gerçekten de, bütün gün sevinç içinde ne Samba kalmış, ne Ça ça, ne twist. Sipsivri apartmanın kiracıları doymuşlardı Filizin aydınlık, berrak sesine.

O gece kavga önlendi.

Filiz'le iki yaş küçüğü Nur, babalarının içerdeki odadan yansıyıp duran horlamalarını duymadan konuşuyorlar, habire konuşuyorlardı:

— Ah bir yarın olsa!

— Erken kalkarsam seni uyandırayım mı?

— Tabii şekerim. Ne kadar erken gidersem o kadar iyi!

— Bakalım kaç kişi gelecek?

— Öyle korkuyorum ki...

— Neden?

— Kimbilir nasıl güzeller vardır içlerinde!

Nur'a göre, ablasından daha güzel, hele erkekler üzerinde daha etkin hiçbir kız olamazdı. İstese, yeşil gözlü sarışın üniversiteliyi bile... Ama düşünmek istemiyordu. Hem canım barışmışlardı artık. Bunu düşünmenin sırası mı?

— Sen istedikten sonra...

— Ne yaparım?

— Ne yapacaksın, oraya senden başka hiç kimse giremez!

Kardeşini birden öyle sevdi ki!

— Canım benim.. Ya içlerinde sen olsan?

— Ben olsam bile!

Sonra çılgınca sarıldılar, öptüler birbirlerini, daha sonra abla yüzde yüz girdi işe. Hafta hemen geldi. İlk, ikinci, üçüncü haftalar. Para, paralar alındı. Eve verilen dışındaki paralarla taksitçiye gidildi. Önce birer eteklik, birer bulûzluk alındı. Nur pilili yaptı etekliğini. Filiz kloş. Pililiyi hiç sevmezdi. Nur pililiye bayılırdı ama, kloş'u da severdi. Hem canım bıktılar mı, değişirlerdi. Böylelikle ikişer eteklikleri olmuş sayılırdı.

Sıra bulûzlara geldi. Nur Japone yaptıracaktı kendininkini; Filiz uzun kollu da, gereğince gerektiği kadar çemirlerdi. Nur'a değil, hiç kimseye açıklıyamamıştı şimdiye kadar kollarının ince olduğunu. Kollarını ince sanıyor, ayıpmış gibi, saklamağa çalışıyordu bulûz ya da entarilerinin uzun kollarında. Değildi oysa. Kolları şimdikinden kalın olsa hiç yakışmazdı, ama, anlamıyordu ki...

Taksitçiden ikinci eteklikler-le ikinci bulûzlar alınırken, Nur'un aklına geliverdi:

— Pabuç? Papuç kız?

Filiz yorganın altında eliyle alnına vurdu:

— Sâhi ya..

— Pabuçsuz giyilir mi yeni eteklikler bulûzlar?

— Giyilir mi hiç?.. Alırız be!

— Birer tane mi?

— Birer tane. Ben çaça pabuç alacağım. Sen tabii spor?

Nur iştahla:

— Taksitçiden mi?

— Tabiî..

— Başka nerden alabiliriz?

— Hangisinden?

Filiz düşündü: Mahalledekinden olmazdı. Annesi zaten borçluydu. Sonra adam her görüşte tuhaf tuhaf bakıyor, çevresine sezdirmeden eliyle «Gel!» demek istiyordu. Açık açık dese hava hoştu Filiz için. Gider. Adam belki de «Annene söyle. Taksitleri yatırmayı unuttu galiba..» dese, omuz silker, ya da «Bana ne?» derdi. Pek pek annesine söylerdi durumu. Adam gizliden gizliye, hiç kimseye çaktırmadan «Gel!» yapıyordu. Bu «Gel!» in altında bir şeyler gizliydi. Ne zaman, kim böyle çevresine çaktırmamağa çalışarak «Gel!» yapmışsa, altından Çapanoğlu çıkmıştı.

Nur sorusunu tekrarladı:

— Ha abla? Hangisinden?

— Bilmiyorum henüz..

— Şu pisten mi yoksa?

Kardeşinin «Şu pisten mi?» sini beğenmedi:

— Hangi?

— Şu işte, köşe başındaki!

— Annemin aldığı mı?

— He...

— Yok canım.

— Ondan almıyalım.

Büsbütün şüphelenerek eşeledi:

— Annemin borcu var diye mi?

— Hem öyle. hem de..

— Hem de?

Nur karşılık vermedi. Filiz anlıyordu işi. Herhalde ona da çevreye çaktırmamağa çalışarak «Gel!» yapmıştı.

— Hem de Nur?

Nur'un kafasından üç gün öncenin sıcak, serçe solutan bir öğle üstü geçti. Buz almağa gidiyordu. Taksitçinin önünden geçerken adam ilişmişti gözüne. Dükkânının gölgesine küçük iskemlesini atmış, oturmuştu. Aptest alıyordu. Çemirli kolları, pıtıdıyan dudaklarıyla bakmıştı Nur'a. Bakmış, dudakları pıtır pıtır, gülmüş, sonra da çevreye çaktırmamağa çalışarak «Gel!» yapmıştı. Nur ne bilecek? Annesinin her zaman alış veriş yaptığı, babası yaşında bir adam. Gitmişti. Birlikte dükkâna girmişlerdi. Dükkân serindi, limon kolonyası kokuyordu. Raflarda top top eteklikler, ropluklar, bulûzluklar. Camekânlarda naylon iç çamaşırları, incik boncuk, irili ufaklı, zarif şişelerde renk renk levanta, kolonyalar...

Dalmıştı. Yabancı bir elin ağır, sıcak teması. İrkilmiş, korkuyla bakmıştı adama, kaçınmıştı. Adam yılışık, eli terbiyesiz, hem de çok terbiyesizdi.

— Yoksa adam seni de mi çağırdı dükkânına?

Pencereden vuran ayın nurlandırdığı yüzüyle döndü ablasına:

— Seni?

Filiz güldü usulcacık. Mahallede hangi küçük kızı çağırmazdı ki! Aklından otobüs homurtusu yüklü serin bir sabah geçti. Ekmek almağa gidiyordu. Taksitçi, dükkânının taa arkalarındaki tezgâhının başında. Filiz camekâna sokulmuş, naylon iç çamaşırlarını, Grand Düşe çoraplarını, bulûzluk, eteklikleri seyrediyordu. İçi gidiyordu seyrederken. Hiçbir zaman ulaşamıyacaktı onlara. Babası artık işsizdi, satmıştı arabasını, yemişlerdi paraları. Ulaşamıyacaktı, ulaşamıyacaktı. Allah belâsını versin. Ulaşmak istiyordu oysa. Naylon iç çamaşırları, en iyisinden naylon çoraplar, eteklikler, bulûzlar... «— İçeriye gel, içerde daha iyileri var!»

Korkuyla bakmıştı, adamın ablak, beyaz, kıl kıl damarlar içindeki sütbeyaz yüzü. Zaten her zaman çağırıp duruyordu. Ne bilecek? Girmişti.

«— Beni her zaman niçin çağırıyorsunuz?»

«— Hiiç, konuşalım diye!»

«— A.. benimle mi?»

«— Evet. Niçin şaşıyorsunuz?»

«— Ben sizinle ne konuşabilirim?»

«— Her şey. Maşallah koskocaman kızsın!»

«Koskocaman kız» denilmek hoşuma gitmişti ama, şımaran adamın kocaman, sımsıcak, terbiyesiz, hem de çok terbiyesiz eli işe karışıp, saçlarını okşamağa başlamasaydı!

Kızmış, kaçınmıştı.

El hem terbiyesiz, hem de arsızdı.

«— Doğru durun!»

«— Okşuyorum yavrum..»

«— Sevmiyorum ki ben böyle şeyleri!»

«— Bak burda her şey var. İstediğini al, para filân istemem!»

«— Ya?»

«— Hiiç, öyle.»

«— Annem evde sorarsa ya nerden aldığımı?»

«— Bir yalan uydurursun.»

«— Meselâ?»

«— Uydurursun işte bir yalan canım..»

«— Ne derim?»

«— Sokakta para buldum, satın aldım dersin. Hem canım annen de alıyor. Taksit filân verdiği yok. Arkasını arıyor muyum?»

«— Peki, sonra?»

«— Sonra, hiç...»

El, üzeri tüylü, kocaman, ağır, bembeyaz el. Günde beş vakit aptes alan, sabunla gıcır gıcır yıkanan el. Terbiyesizce göğsüne inmişti. Ama Filiz onun bildiği kızlardan değildi, olmamıştı, olmıyacaktı. Yıllarca önce, daha şu kadar şu kadar çocukken, komşunun kendi kadar oğluyla girdikleri tavuk kümesinde... Ama o başkaydı. O zaman aklı hiçbir şeye ermiyordu. Erdal annesiyle babasına dair bir gece gördüklerini anlatmıştı, meraklanmıştı Filiz. Sonra Erdal «Hadi biz de öyle yapalım!» demişti. Onun için girmişlerdi kümese. O sayılmaz. O zaman küçücüktü, Nur'un küçüğü kadar, ufacık. Doğrucası kümesten ne Filiz, ne de Erdal hiçbir şey anlamamışlar, bir daha da Erdal'ın babasıyla annesine benzemek için onlara özenmeğe kalkmamışlardı.

Nur sabırsızlıkla sordu:

— Ha abla? Seni?

— Herkesi çağırır o.

— Kasap gibi değil mi?

— Kasap da mı çağırdı?

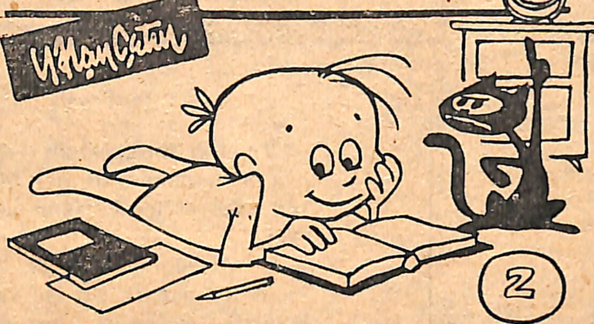
— Seni çağırmadı mı?

— Beni çağırdı, gittim, verdim veriştirdim. Dedim ki, seni babama söylersem dedim. Korktu!

— Ne dedi?

— Peki peki, kes dedi.

— A tıpkı bana da öyle dedi. (Devamı var)

GÜNDÜZ İNSAN
GECE KURT
2
GECE YARISI OLUNCA YATAKTAN FIRLIYOR, SABAHA KADAR GÖZ KIRPMADAN DERS ÇALIŞIYORDU

SABAHLARI, KAFASI BİLGİ DOLU OLARAK KENDİNİ YATAKTA BULUR, GECE KALKIP ÇALIŞTIĞINI HATIRLIYAMAZDI..
BU ÇOCUK, ANASININ GÜNDÜZKİ, BABASININ GECEKİ ÇALIŞKANLIKLARINI TEVARÜS ETMİŞTİ
FAKAT GECE İLE GÜNDÜZÜ, AYRI KİŞİLER OLARAK YAŞIYORDU...

YILLAR BU TEMPO İÇİNDE GEÇTİ ÇOCUK BÜYÜDÜ DELİKANLI OLDU. VE ROMANIMIZIN KONUSU POLİSİYE OLDUĞUNDAN, MESLEK OLARAK KENDİSİNE DETEKTİF'LİĞİ SEÇTİ
NAZİK HAFİYE MACİT

NAZİK HAFİYENİN ADI, KÖTÜ NİYETLİLER ARASINDA, İLK DUYULDUĞU ZAMAN HAFİFE ALINMIŞTI.
NE BUYURDUN, ŞEF?
ÜZME TATLI CANINI!.. UFALARIZ YAVRUCUĞU, O BİÇİM
Polisiye Gazete
NAZİK HAFİYE İKİ KÖTÜ NİYETLİYİ BAKKAL TELİNDEN BASTIRDI

AMA ONUN İNSAN ÜSTÜ ŞAHSİYETİ ÇOK GEÇMEDEN TESİRİNİ GÖSTERDİ..
Geliyooorr!..
CIZZZ....

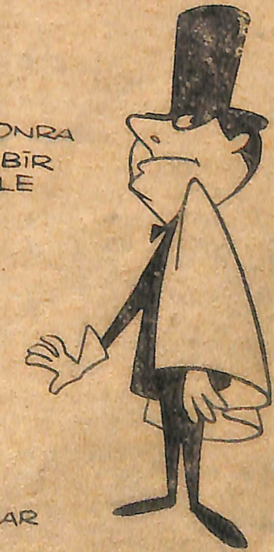

GECELERİ ÇOCUKLUĞUNDAKİ GİBİ GEÇİYOR
SON SIRALARDA ARSEN LÜPEN'İN MACERALARINA MERAK SALMIŞTI..

GÜNDÜZLERİ, GECE NE YAPTIĞINI HATIRLAMIYORDU...

MACERAMIZIN BAŞLADIĞI GECE, ŞEHİR CÜMBÜŞLÜ BİR UYKUYA DALMIŞTI!..

GECE!.. SAAT 12
BİZİMKİ TAM VAKTİNDE, HAYALET GİBİ YATAĞINDAN DOĞRULDU..

BU GECE KİTAPLARA EL SÜRMÜYOR
SESSİZ ADIMLARLA BODRUMA İNDİ..

BİRAZ SONRA MEŞ'UM BİR KIYAFETLE ORTAYA ÇIKTI...
DEVAMI VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

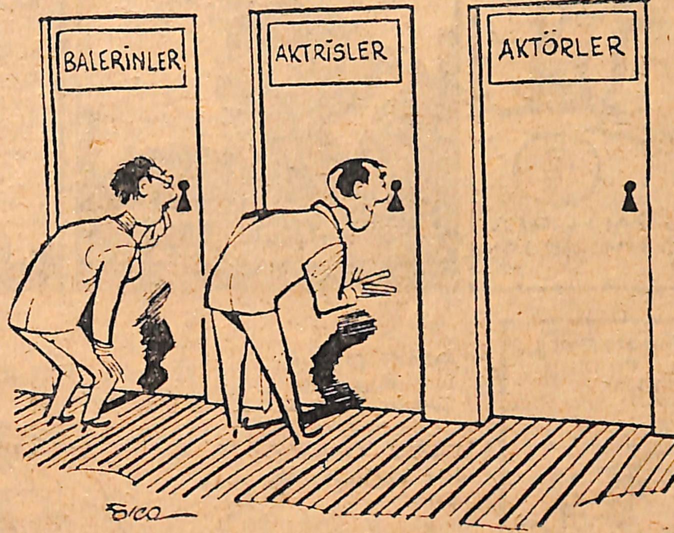
Cenaze töreni

Azılı haydut ve kaatil Blak Burt ölmüştü. Cenaze merasiminde an'aneye uyarak papaz ölüyü öven bir konuşmaya başladı:

— Burt çok faziletli bir adamdı; herkese karşı merhametli ve cömert, ailesine bağlı, karısını ve çocuklarını seven bir baba ve saygı değer bir vatandaştı...

Bu minval üzere 15 dakika konuştuktan sonra Black Burt'un dul karısı dayanamadı ve yanında duran küçük oğluna:

— Bill, dedi; kimseye çaktırmadan tabutun yanına git, kapağını arala, ve içindeki baban mı değil mi bir bak!...

Yazısız

Telefon

Telefon kulübesinin dışında beklemekten usanan Mark, en nihayet içeri başını uzattı ve:

— Affedersiniz, dedi. Ama acele işim var!. Siz ise yarım saattir telefonun başındasınız ve bir tek kelime söylemediniz.

İçerdeki kaşlarını çattı ve:

— Ne münasebet diye cevap verdi. Ben karımla konuşuyorum!...

* * *

Aşk

Bir tren, yüksek bir dağa âşık olmuştu. İçini çekti:

— Heyhat! En ufak bir tünel dahi yok!...

Timsahın dişleri!

Meşhur romancı E. Hemingway, orta Afrika'da yaptığı bir gezintide bir zenci kabile reisinin boynundaki gerdanlık dikkat nazarını çeker, bunun ne olduğunu sorar.

Kabile reisi:

— Timsah dişleri!

Cevabını verince, Amerikalı yazar, bu acaip gerdanlığa sahip olmak ister:

— Kaça satarsın bunu?

— Beşyüz sterlin!

— Beşyüz sterlin mi, sen delirdin mi, bu para ile bir inci gerdanlık alırım..

Zenci kabile reisi, sırıtır:

— Tabii alırsınız Mister. Bir istiridyayı açıp içindeki inciyi almakla bir timsahın ağzındaki dişleri sökmenin arasında bir hayli fark vardır!

Yazısız

KOCAMAN LAFLAR

- Güzel bir kadının kendini daha güzel göstermek için yaptığı şeyler, çoğu zaman onun çirkinleşmesine sebep olur.
- Aşk ekseriya (açlık)tan değil (oburluk)tan ölür.
- En tatlı öpücük elde edilmesi imkânsız olan öpücüktür.
- Olmıyacak şeylere inanmıyanlar kaynanaları olmıyan kimselerdir.
- Bir kadın tereddüt ederse onu elde ettin demektir.
- Kabahatli olduğun zaman erkekten, haklı olunca da kadından özür dilemeyi unutma!
- Bir kadının elbisesi bir siyasî nutuk gibi olmalıdır: Konuyu kapsıyacak kadar uzun ve halkı memnun edecek kadar kısa olmalıdır.
- Eskiden yemeğin geç kalmasına «evin temizliği» bahane olurdu. Şimdi, «zevcenin berbere gitmesi» oldu!.

PARA
ASLANIN AĞZINDADIR
İHAP HULUSİ İSTANBUL
İSRAFTAN KAÇININIZ.
GÜVENDİĞİNİZ GIDAYI,
PİYALE
Yİ ALINIZ
1953
Reklâmcılık: 2642—167

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

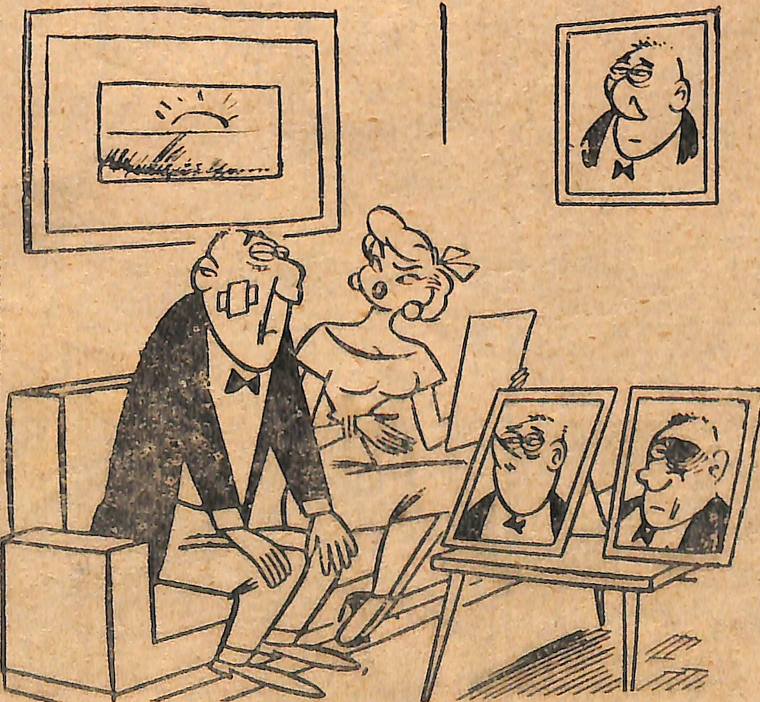

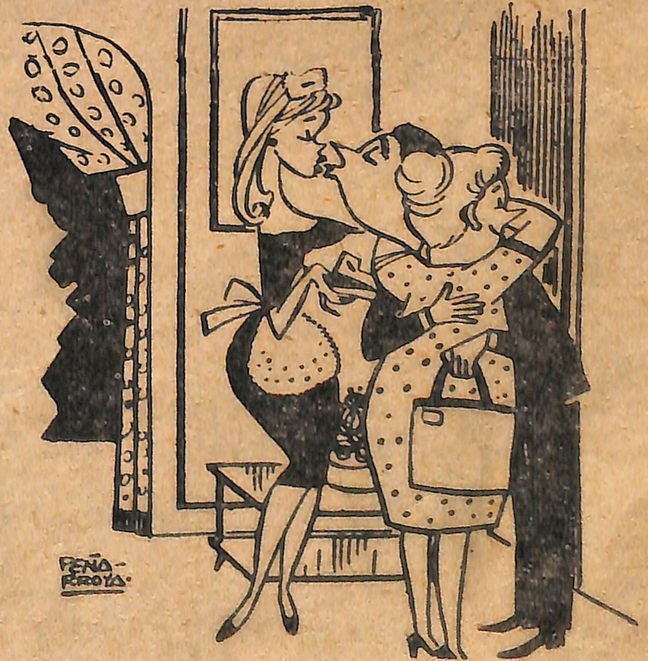
Dünya KARİKATÜRLERİ

—BU EVDE İKİNİZDEN BİRİ MUHAKKAK BANA HIYANET EDİYOR... BİR OY FARKİYLE SEÇİMİ KAYBETTİM!

—YA BOKSU BIRAK, YA BENİ... HERGÜN YANIMA BAŞKA BİR SURATLA GELİYORSUN!

—ALLAHAISMARLADIK SEVGİLİ KARICIĞIM...

GRAFİKA

Tablet 0,50

Kalmet

Baş - diş - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.

Ak. 168

İkinci Baskı

GÖÇ

Birinci baskısı 20 günde satılıp biten roman!

* GÖÇ, Yusuf Ziya Ortaç'ın romanıdır.
* GÖÇ, Güzel türkçenin en güzel romanıdır.
* GÖÇ, İlk baskısı 20 günde satılıp biten romandır.
* GÖÇ, Bizim evimizin, bizim hayatımızın, bizim aşkımızın romanıdır.
* GÖÇ, Size bir devrin hayatını, insanlarını, duygu ve düşüncelerini tanıtacaktır.

GÖÇ

* En iyi kâğıda, en güzel harflerle basılmıştır.
* GÖÇ, iplik dikişle dikilmiştir.
* GÖÇ, beyaz karton kapak içindedir.
* GÖÇ, beş renkli, kuşe kuvertüre sarılmıştır.
* GÖÇ, her yerde 5 liradır.
* GÖÇ, bütün siparişler, taahhütlü olarak gönderilir.

Umum Sat'ş Merkezi:

* AKBABA yayınevi. Divanyolu, Klodfarer Caddesi, No. 8-10, daire 3 — İstanbul.

Ak. 169

Bu cüzdan ile ...

...biriktirmiş olduğunuz paralar mutlaka değerlenecektir.

Bankamıza yatıracağınız tasarruflarınız, her zaman emniyette kalacağı gibi, o/o 6,5'a kadar faiz alarak zengin para ve apartman daireleri ikramiyelerine katılabilir.

TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI

Basın - 8746 - A - 5495 - 170

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel şiirleri ve

BİNNAZ

isimli 3 perdelik manzum trajedisi bu kitapta toplanmıştır.

Fiatı 5 Lira

Politika Edebiyatımızın Şaheseri

Gün Doğmadan

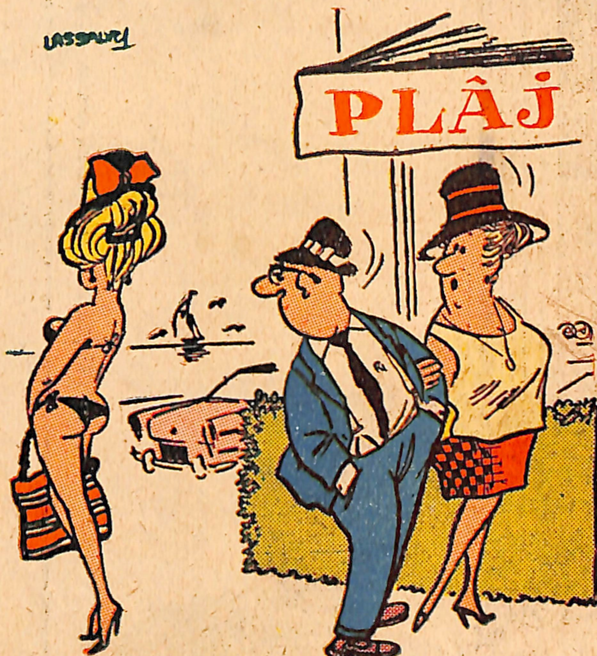
Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba'da çıkmış başyazılarının en güzellerini bu kitapta toplamıştır.

Fiatı 5 Lira

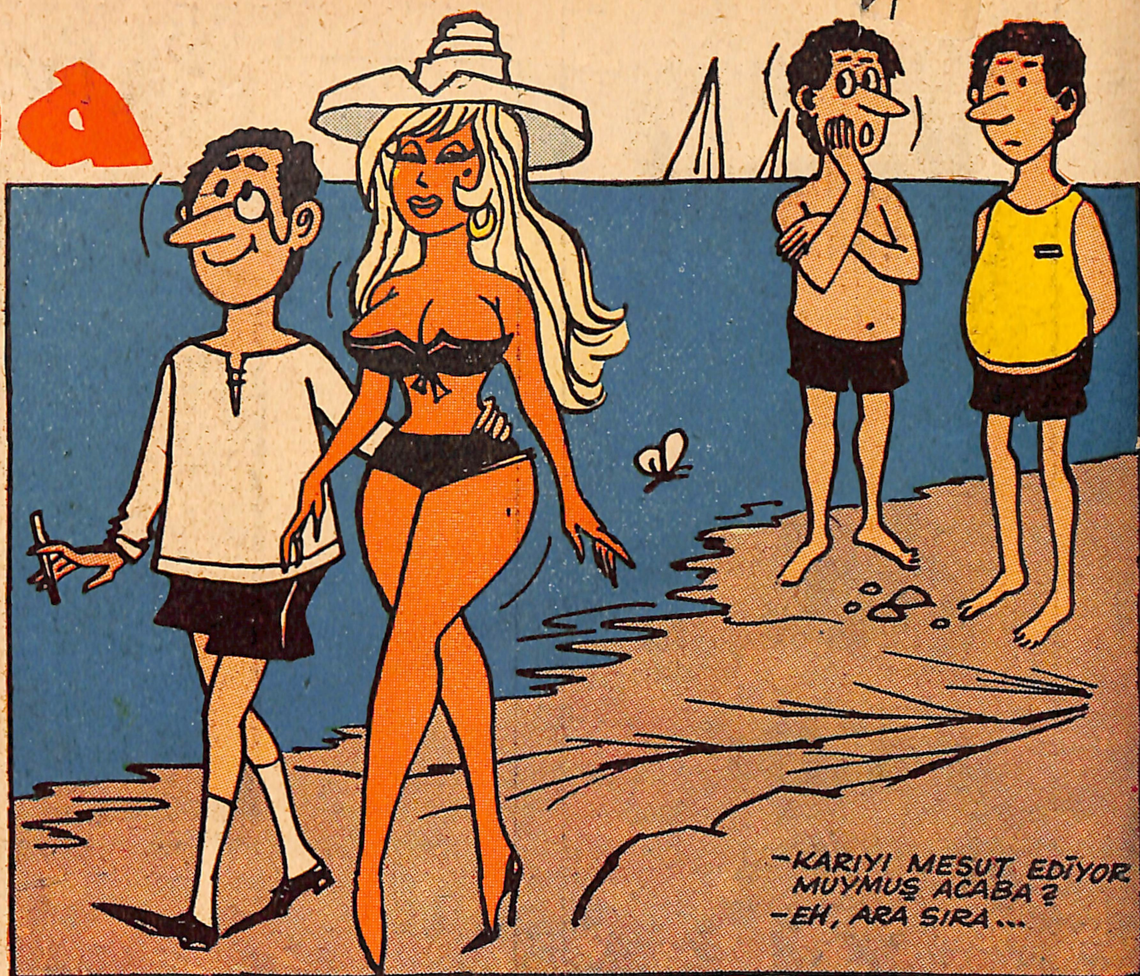
Umum satış merkezi:
AKBABA - Divanyolu, Klodfarer caddesi No. 8-10 İstanbul

Ak 171

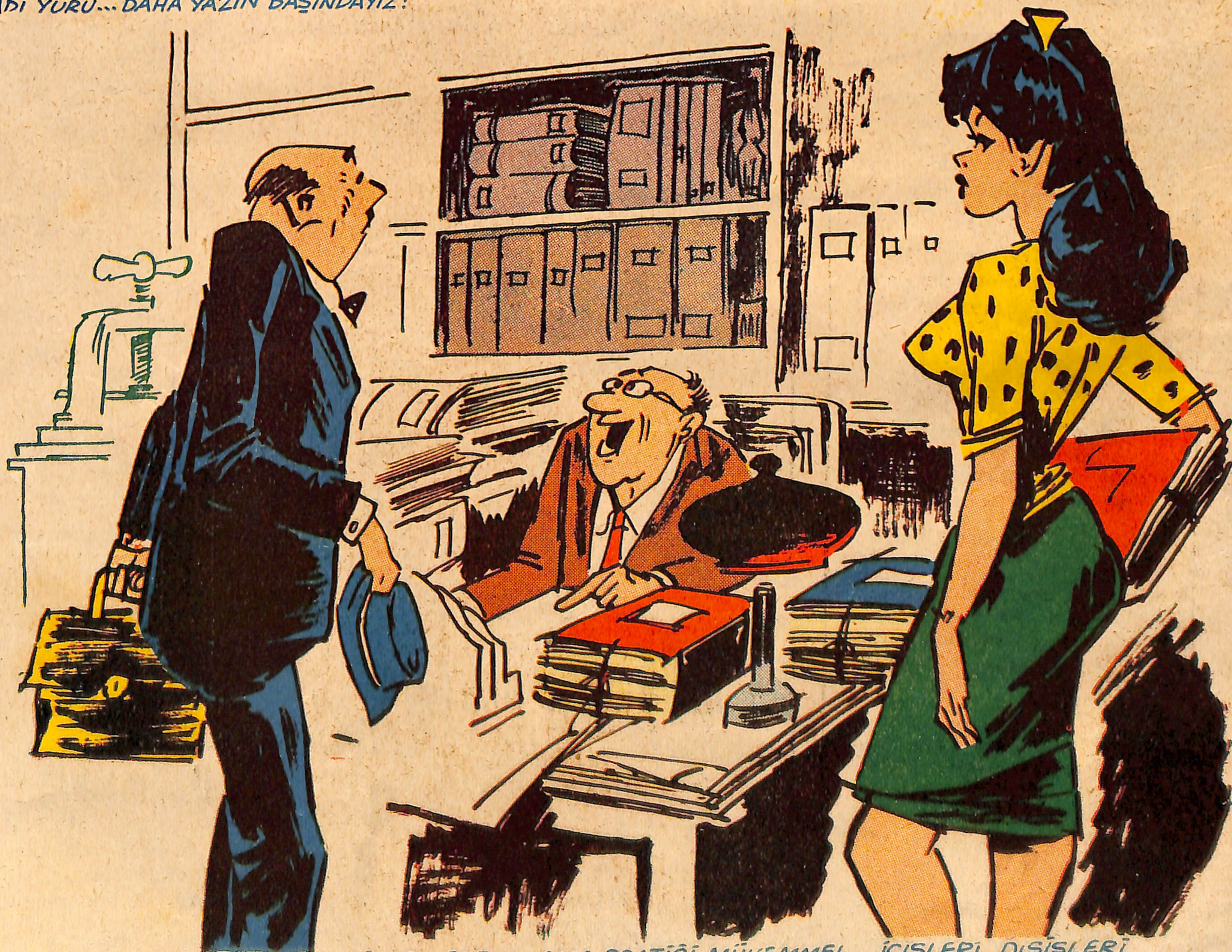
Akbaba

—HADÎ YÜRÜ... DAHA YAZIN BAŞINDAYIZ!

—KARIYI MESUT EDİYOR MUYMUŞ ACABA?
—EH, ARA SIRA...

—İMLÂSI ZAYIF, DAKTİLOSU BOZUK, AMA PRATİĞİ MÜKEMMEL... İÇİŞLERİ, DIŞİŞLERİ, TİCARET, SANAYİ, MİLLÎ SAVUNMA BAKANLIKLARINDAN BONSERVİSLERİ VAR!..